

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความเป็นมาของโรงเรียนกีฬา ดังจะเสนอหัวข้อดังต่อไปนี้ คือ

- ก. โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี
- ข. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา
- ค. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศและต่างประเทศ

โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

1. ประวัติพัฒนาการของโรงเรียน

โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นโรงเรียนกีฬาแห่งแรกของประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2533 เพื่อต้องการยกระดับและพัฒนามาตรฐานทางการกีฬาให้ทัดเทียมนานาชาติและเป็นการสนองนโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมการกีฬาอย่างกว้างขวางและทั่วถึง เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตและพัฒนามาตรฐานการกีฬาให้มีขีดความสามารถ ในการแข่งขันกีฬากับนานาชาติได้ดียิ่งขึ้น ประกอบกับเป็นการสนองมติคณะรัฐมนตรีที่ให้ประเทศไทยรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 13 ในปี พ.ศ. 2541 และการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในปี พ.ศ. 2547 ด้วยเหตุผลดังกล่าว โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี จึงได้ถือกำเนิดขึ้น (กรมพลศึกษา, 2536) โดยมีสถานที่ตั้งเลขที่ 1/1 หมู่ 4 ตำบลรั้วใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี อยู่ระหว่างเส้นทาง สุพรรณบุรี - นครปฐม (ถนนมาลัยแมน) ห่างจากตัวเมืองสุพรรณบุรี ประมาณ 3.5 กิโลเมตร ใช้พื้นที่ร่วมกับวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี เปิดรับสมัครและสอบคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 เป็นต้นมา โดยมี นายสมบัติ คุรุพันธ์ เป็นอาจารย์ใหญ่ รับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ซึ่งรับนักเรียนในปีแรกจำนวน 80 คน เป็นชาย 49 คน หญิง 31 คน มีทั้งหมด 9 ชนิดกีฬา คือ ฟุตบอล กรีฑา วอลเลย์บอล วายน้ำ เทเบิลเทนนิส ยิมนาสติกสากล ยิมนาสติกลีลา แบดมินตัน เซปักตะกร้อ และเทนนิส มีครู อาจารย์ช่วยสอนจากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 12 คน ต่อมาในปีการศึกษา 2536 นายสาธิต ลิ้มขจรเดช ผู้ช่วยผู้อำนวยการ

การวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ได้รับแต่งตั้งจากกรมพลศึกษา ให้รักษาการแทนในตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ปัจจุบันนี้ ปีการศึกษา 2538 นายนิติพันธ์ ละครภัคดี เป็นอาจารย์ใหญ่ มีนักเรียน จำนวน 300 คน เป็นชาย 192 คน เป็นหญิง 108 คน มีอาจารย์สอนวิชาสามัญ จำนวน 30 คน อาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬา จำนวน 22 คน และโค้ชต่างประเทศ จำนวน 7 คน การจัดชั้นเรียนนั้น จัดตามจำนวนผ่านเกณฑ์ของนักเรียนที่สอบเข้าเรียนได้ ซึ่งไม่สามารถกำหนดจำนวนแน่นอนได้ จำนวนนักเรียนแยกตามชนิดกีฬา เทค และชั้นปีโดยรวม คือ แบดมินตัน 9 คน มวยสากล 17 คน เทนนิส 22 คน เทเบิลเทนนิส 14 คน ยิมส์ลีลา 7 คน วอลเลย์บอล 29 คน ว่ายน้ำ 27 คน เซปักตะกร้อ 48 คน ฟุตบอล 50 คน ยิมส์สากล 24 คน กรีฑา 49 คน ยูโด 3 คน และกระโดดน้ำ 1 คน

โรงเรียนกีฬา เป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการพัฒนาศักยภาพ ทางด้านกีฬาของแต่ละคนอย่างเต็มที่ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนวิชาสถาบันอื่น ๆ โดย เป้าหมายสำคัญของโรงเรียนกีฬา กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตามที่ได้กล่าวไว้ใน เอกสารแนะนำโรงเรียนกีฬากรมพลศึกษา เนื่องในโอกาสที่กรมพลศึกษาได้รับการสถาปนา มาครบรอบปีที่ 57 ในวันที่ 9 ธันวาคม 2533 ความว่า "เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนหันมาสนใจ ทางการศึกษา พร้อมทั้งพัฒนาความสามารถ และความถนัดของเด็กตามหลักวิชาการอย่างต่อเนื่อง และจริงจังอันจะส่งผลให้ประเทศชาติมีนักกีฬาที่มีขีดความสามารถทางกีฬาสูง สามารถ สร้างชื่อเสียงและเกียรติภูมิให้กับประเทศ ซึ่งถือเป็นการพัฒนากีฬาของชาติ"

2. การสนับสนุนโรงเรียนกีฬา

โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินมาเยี่ยมโรงเรียนเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2537 นอกจากนั้น โรงเรียนกีฬายังได้รับการสนับสนุนจาก ฯพณฯบรรหาร ศิลป อานา ทั้งในขณะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นรัฐมนตรี และนายกรัฐมนตรีด้วยดี งบประมาณ "ในปีงบประมาณ 2538" รัฐบาลของ ฯพณฯบรรหาร ศิลปอานา ได้อนุมัติงบประมาณในการก่อสร้างอาคารศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา 1 หลัง เป็นเงิน 45 ล้านบาท อาคาร ชุดที่พักอาศัยฯ 1 หลัง เป็นเงิน 18 ล้านบาท โรงฝึกมวย 1 หลัง เป็นเงิน 6 ล้าน 5 แสนบาท ในปีงบประมาณ 2539-2540 ได้อนุมัติงบประมาณในการก่อสร้างอาคารฝึกเอนกประสงค์ 1 หลัง เป็นเงิน 95 ล้านบาท อาคารหอพัก 5 ชั้น 1 หลัง เป็นเงิน 18 ล้านบาท และ ฯพณฯ บรรหาร ศิลปอานา ได้ให้ความสนใจดูแล และสนับสนุนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีมาโดย ตลอดจนทำให้โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีมีความเจริญก้าวหน้ามาโดยลำดับ

3. ลักษณะโรงเรียน

โรงเรียนกีฬาเป็นโรงเรียนประจำ(กิน-นอน) นักเรียนทุกคนจะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายด้านอาหาร เครื่องนุ่งห่ม การศึกษาและการดูแลรักษาสุขภาพ โดยโรงเรียนกีฬาจะจัดดำเนินการให้จนสำเร็จการศึกษา

4. วัตถุประสงค์ของโรงเรียน

การจัดการศึกษาของโรงเรียนกีฬา กรมพลศึกษา ตามที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือแนะนำ โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องในโอกาสที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จเป็นการส่วนพระองค์เพื่อมาเยี่ยมชมโรงเรียนกีฬาฯ ในวันที่ 20 พฤษภาคม 2537 นั้น ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ดังนี้คือ

4.1 การจัดการศึกษาและการกีฬาสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความถนัด และความสามารถ พิเศษทางการกีฬา ให้มีโอกาสได้รับการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางการกีฬาให้สูงสุดไป พร้อม ๆ กับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา

4.2 เตรียมและผลิตนักกีฬาให้มีความสามารถและมีคุณภาพเข้าร่วมแข่งขันกีฬาในระดับชาติ และนานาชาติ

4.3 ศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ และวิจัยเพื่อพัฒนามาตรฐานการกีฬาและนักกีฬาของประเทศ

5. หลักและกระบวนการจัดการศึกษา

โรงเรียนกีฬานำเทคนิคหลักวิชาการมาบูรณาการใช้ในการจัดการเรียนการสอน และการฝึกกีฬาสู่ความเป็นเลิศ โดยใช้หลักการทั้งหมด 4 ด้านดังนี้

5.1 หลักการวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์

โรงเรียนกีฬามีแพทย์และพยาบาลที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านคอยตรวจรักษา ส่งเสริมและพัฒนาสุขภาพ ตลอดจนการเจริญเติบโตอย่างสม่ำเสมอ และใกล้ชิด

5.2 หลักการวิทยาศาสตร์การกีฬา

โรงเรียนกีฬา นำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการเสริมสร้างสมรรถภาพ การทดสอบสมรรถภาพ การฟื้นฟูสุขภาพ การบำบัด การป้องกันการบาดเจ็บและการพัฒนาความสามารถทางการกีฬาโดยมีเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัย มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถประจำอยู่ที่ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา

5.3 หลักการผลศึกษาและการกีฬา

โรงเรียนกีฬานำหลักการด้านผลศึกษาและการกีฬามาใช้ในการฝึกสอนกีฬา โดยมีอาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีความสามารถ มีความเชี่ยวชาญ และมีผลงานในการฝึกสอนกีฬาในแต่ละชนิดกีฬา ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศรับผิดชอบในการฝึกสอน

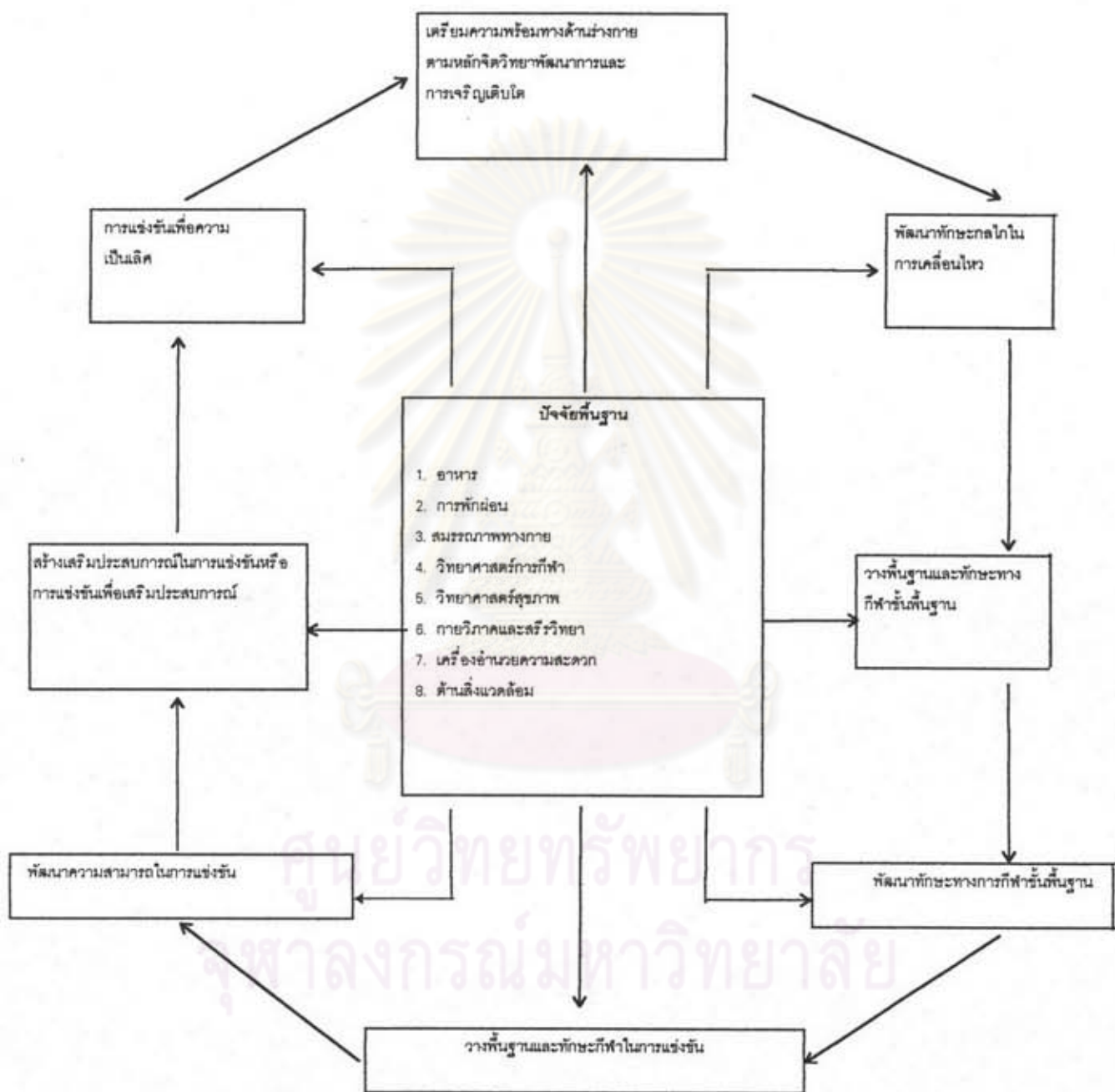
5.4 หลักการศึกษา

โรงเรียนกีฬา จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ เหมือนโรงเรียนทั่วไปทุกประการ โดยมีอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในแต่ละสาขา รับผิดชอบสอน โดยสอนในชั้นเรียนและสอนพิเศษที่หอพัก ใช้อุปกรณ์การสอนและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการสอนอยู่เสมอ มุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการ ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อม ๆ กันตามวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาของชาติ

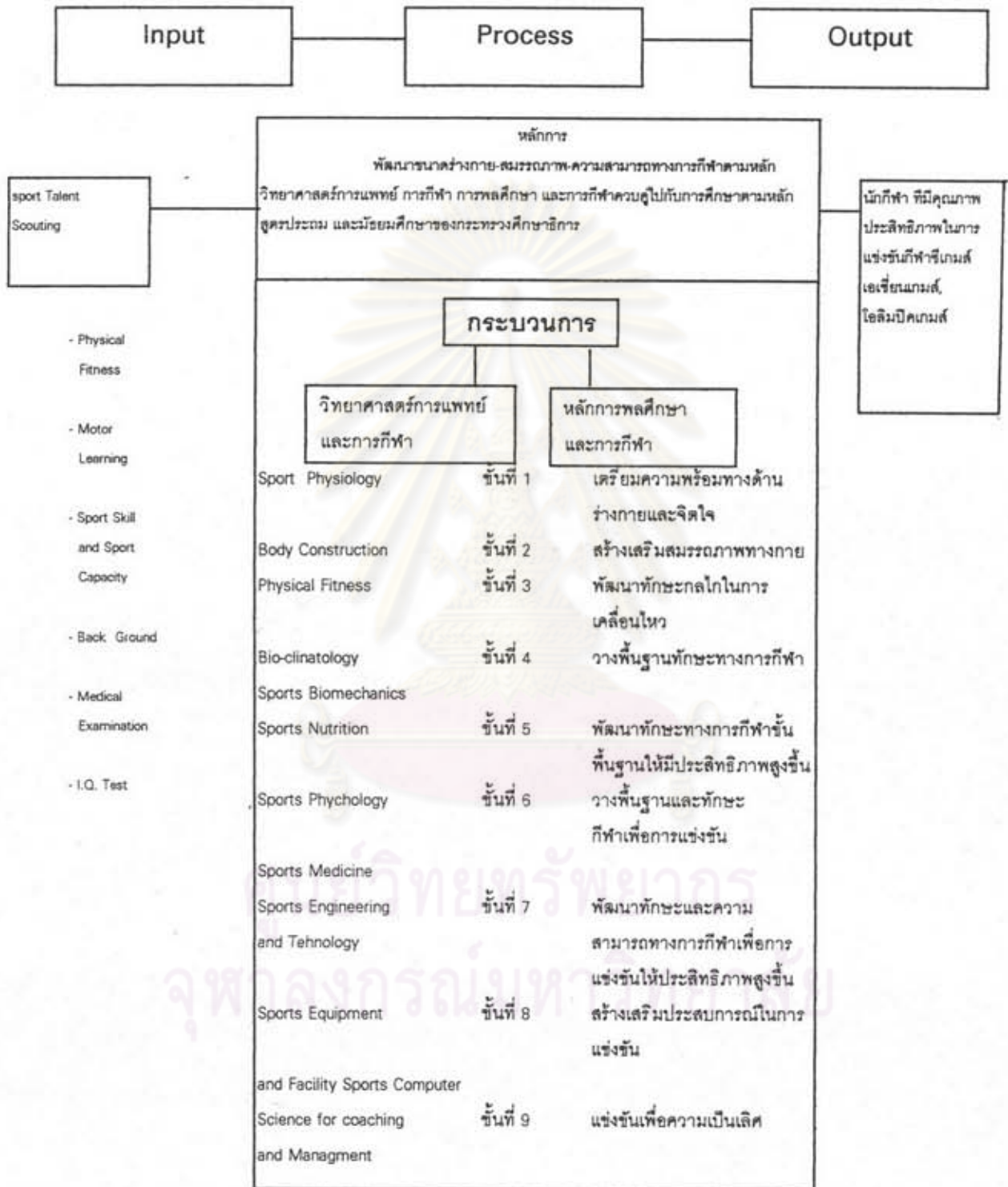


ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 1 แนวทางจัดหลักสูตรทางการกีฬาเพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถทางการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี



แผนภูมิที่ 2 กระบวนการในการพัฒนาทักษะและความสามารถของนักเรียนโรงเรียนกีฬา



6. คุณสมบัติและคุณลักษณะของผู้สมัครควรเข้าเรียน

- 6.1 มีอายุตามเกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด
- 6.2 เป็นนักเรียนชาย-หญิง และสามารถอยู่ประจำได้
- 6.3 เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง ไม่ทุพพลภาพ ไม่มีโรคประจำตัวหรือโรคอื่น ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาและการฝึกกีฬา
- 6.4 มีสัญชาติไทย
- 6.5 มีความประพฤติเรียบร้อย ไม่เคยถูกให้ออกหรือไล่ออกจากโรงเรียนอื่นมาแล้ว
- 6.6 ผู้ปกครองให้การยินยอม และปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนกีฬา
- 6.7 มีความถนัด และความสามารถพิเศษทางการกีฬานิดใดชนิดหนึ่งตามที่กรมพลศึกษากำหนด
- 6.8 ผู้สมัครเข้าเรียนแต่ละระดับชั้น จะต้องมีความรู้และคุณสมบัติที่จะเข้าศึกษาในระดับชั้นนั้น ๆ ตามระเบียบของกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

7. การรับสมัครเข้าเรียนในกรณีพิเศษ

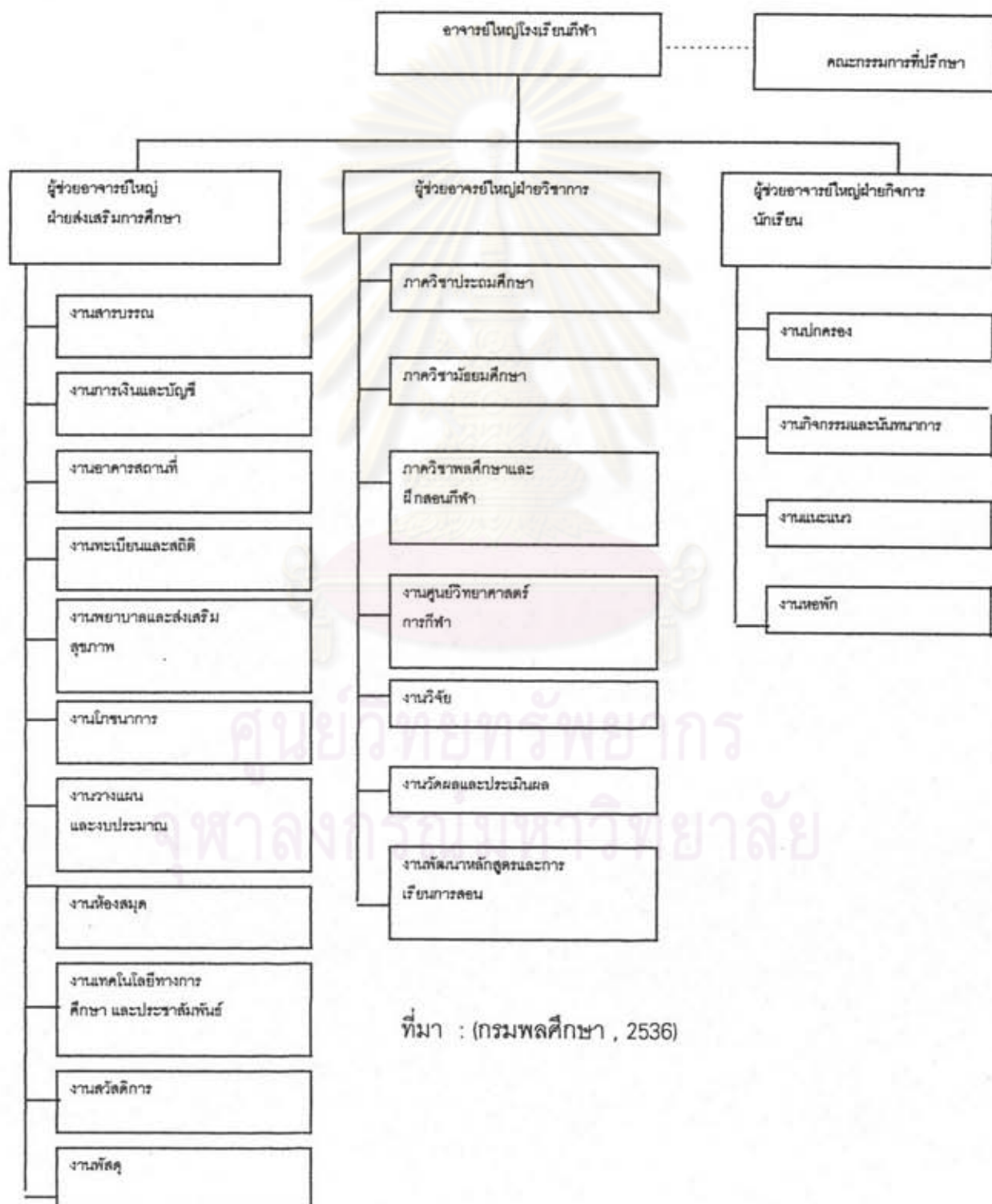
กรมพลศึกษา จะพิจารณารับสมัครเข้าเรียนเป็นกรณีพิเศษ สำหรับนักเรียนที่มีคุณสมบัติดังนี้

- 7.1 ได้รับเลือกเป็นตัวแทนนักกีฬาชาติไทย เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก หรือ กีฬาชิงแชมป์โลก หรือ
- 7.2 ได้อันดับที่ 1-8 ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ หรือ การแข่งขันเอเซีย แชมป์เปียนชิพ หรือ
- 7.3 ได้อันดับที่ 1-8 ในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ หรือ
- 7.4 ได้อันดับที่ 1-3 ในการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน หรือ
- 7.5 ได้อันดับที่ 1-2 ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติหรือการแข่งขันกีฬาแห่งชาติหรือการแข่งขันกีฬาของสมาคมกีฬาต่าง ๆ ที่จัดในระดับประเทศ มีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันไม่น้อยกว่า 5 ทีม

8. การบริหารงาน

การบริหารงานของโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีลักษณะโครงสร้างของการบริหารงานดังนี้

แผนภูมิที่ 3 โครงสร้างการบริหารโรงเรียนกีฬาสังกัดกรมพลศึกษา



9. กิจวัตรประจำวันของนักเรียนโรงเรียนกีฬา

การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนกีฬา จัดในระหว่างวันจันทร์ถึงวันศุกร์ สำหรับวันเสาร์ โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมร่วมหลักสูตร จัดกิจกรรมตามกลุ่มสนใจและกิจกรรมอิสระ ของนักเรียน โรงเรียนกีฬากำหนดให้นักเรียนกลับบ้านได้เดือนละ 4 ครั้ง กิจวัตรประจำวันของนักเรียนกีฬามีดังนี้

เวลา	กิจกรรม
เวลา 05.45 น. - ตื่นนอน	
เวลา 05.45 น. - 06.00 น.	- ทำความสะอาดร่างกายแต่งชุดฝึกซ้อมเตรียมพร้อม
เวลา 06.00 น. - 07.30 น.	- ฝึกกีฬา
เวลา 07.30 น. - 08.00 น.	- อาบน้ำ แต่งตัว
เวลา 08.00 น. - 08.30 น.	- รับประทานอาหารเช้า
เวลา 08.30 น. - 08.45 น.	- เข้าแถวจากโรงอาหารเดินทางมาอาคารเรียน
เวลา 08.45 น. - 09.00 น.	- เข้าแถวเคารพธงชาติ
เวลา 09.00 น. - 10.00 น.	- เรียนวิชาสามัญ
เวลา 10.00 น. - 10.20 น.	- รับประทานอาหารว่าง
ประณม 10.00 น. - 10.20 น.	
มัธยม 10.20 น. - 10.30 น.	
เวลา 10.20 น. - 12.00 น.	- เรียนวิชาสามัญ
เวลา 12.00 น. - 12.45 น.	- รับประทานอาหารกลางวัน
เวลา 12.45 น. - 13.00 น.	- เข้าแถวเดินทางมาอาคารเรียน
เวลา 13.00 น. - 13.50 น.	- เรียนวิชาสามัญ
เวลา 13.50 น. - 14.30 น.	- รับประทานอาหารว่าง
ประณม 14.20 น. - 14.30 น.	
มัธยม 13.50 น. - 14.00 น.	
เวลา 14.00 น. - 15.00 น.	- นักเรียนมัธยมเรียนวิชาสามัญ
เวลา 15.00 น. - 18.00 น.	- ฝึกกีฬา
เวลา 18.00 น. - 18.45 น.	- อาบน้ำ แต่งตัว
เวลา 18.45 น. - 19.00 น.	- เข้าแถวเตรียมรับประทานอาหาร
เวลา 19.00 น. - 19.30 น.	- รับประทานอาหาร

เวลา	กิจกรรม
เวลา 19.30 น. - 20.45 น.	- เปลี่ยนชุดนอน (ถ้าเรียนซ่อมเสริมรวมที่โรงอาหารไม่ต้องเปลี่ยนชุด) สอนซ่อมเสริม, ทำการบ้าน, อ่านหนังสือ, พักผ่อน
เวลา 20.45 น. - 20.55 น.	- ดื่มนม ประชุม
เวลา 20.55 น. - 21.00 น.	- ทำความสะอาดร่างกายเตรียมเข้านอน
เวลา 21.00 น.	- เข้านอนปิดไฟในห้องนอนทั่วไปยกเว้นทางเดินบันได

ที่มา : (กรมพลศึกษา , 2536)

10. ผลงานเด่นของโรงเรียน

ผลงานของโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในอดีต ที่ผ่านมากในระดับนานาชาติ มีดังนี้

10.1 ปี 2536 ได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 17 ณ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 4 คน ได้รับรางวัล 2 เหรียญทอง 2 เหรียญทองแดง

10.2 ปี 2538 ได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 18 ณ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 4 คน ได้รับรางวัล 3 เหรียญทอง 2 เหรียญเงิน (นายสุชาติ พิธิ นักกีฬากระโดดน้ำได้ 2 เหรียญทอง 1 เหรียญเงิน)

10.3 ปี 2539 ได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้เป็นตัวแทนกีฬากระโดดน้ำทีมชาติไปเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 1 คน ได้แก่ นายสุชาติ พิธิ

การที่กรมพลศึกษามีนโยบายให้โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี มีการจัดการเรียนการสอนทั้งวิชาสามัญ และวิชาพลศึกษาเองนั้น ก็เพื่อให้การบริหารและบริกาการใช้หลักสูตร เชื่อมต่อการพัฒนานักเรียนให้ถึงที่สุด เสริมสร้างลักษณะนิสัยได้ทุกด้านอย่างเป็นระบบ คล่องตัวในการจัดโปรแกรมการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ สามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษาให้เกิดประโยชน์สูงสุดและควบคุมตัวแปรในการวิจัยกีฬาได้อย่างใกล้ชิด

เนื่องจากโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นโรงเรียนประจำ (กินนอน) นักเรียนทุกคนจะต้องพักในหอพักของโรงเรียนทุกคน ทั้งนี้เพื่อให้การจัดการเรียนการสอน การฝึกกีฬา และการสร้างเสริมคุณธรรม จริยธรรม และบุคลิกภาพ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ทำให้

โรงเรียนสามารถจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สามารถที่จะควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถจัดตารางการฝึกซ้อมได้อย่างถูกต้องและสามารถจัดการสอนซ่อมเสริมและเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตได้

นักเรียนที่เข้ามาศึกษาในโรงเรียนกีฬา จะได้รับการวางพื้นฐานด้านทักษะกลไก การเคลื่อนไหวอย่างถูกต้อง ได้รับการพัฒนากีฬาที่ใช้ความสามารถและสมรรถภาพขั้นสูง ตลอดจน ได้รับการวางพื้นฐานด้านร่างกายและจิตใจได้อย่างถูกต้องต่อเนื่องและครบวงจร นอกจากนั้นยัง จะทำให้สามารถควบคุมและพัฒนาในทุกอย่างได้อย่างเหมาะสม

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงขับที่บุคคลมีความพยายามที่จะประกอบกิจกรรมให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ถ้าประเทศชาติมีบุคคลหรือชุมชนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็จะทำให้สังคมนั้นมีความเจริญก้าวหน้า และมีผลผลิตทางการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพสูง ดังนั้นการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดีทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา จึงขอเสนอเรื่อง ความหมาย ที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา

1. ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1953) ให้คำจำกัดความว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เป็นความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ

เมอร์เรย์ (Murray, 1964) กล่าวถึง ความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement need) ว่า เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรค ฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้สำเร็จ เขาได้อธิบายไว้ว่า เป็นความสามารถหรือแนวโน้มที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

แอทคินสัน (Atkinson, 1964) ได้อธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดัน ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่า การกระทำของตนจะต้องได้รับการประเมินผลจากตัวเอง หรือบุคคลอื่น โดยเทียบเคียงกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นสิ่งที่พอใจเมื่อกระทำจนสำเร็จ หรือไม่พอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จก็ได้

เฮอร์แมน (Herman, 1970) ได้อธิบายความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไว้ว่า เป็นความต้องการได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก ต้องการเอาชนะอุปสรรค และ

บรรลุถึงมาตรฐานอันดีเลิศ ต้องการเป็นคนเก่ง มีความสามารถในการแข่งขันและเอาชนะคนอื่น ๆ ต้องการเพิ่มการยอมรับตนเองโดยการบรรลุความสำเร็จในกิจกรรมที่เป็นอัจฉริยะ

สติเพ็ค (Stipeck, 1986) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นสิ่งที่เกิดจากการฝึกฝนหรือการเรียนรู้

สงวน สิทธิเลิศอรุณ (2529) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ได้ผลเป็นเยี่ยม หรือได้ผลดีกว่าบุคคลอื่น ๆ โดยทุ่มเทความพยายามทั้งหมดที่มีอยู่จนประสบความสำเร็จได้รับคำยกย่องชมเชย หรือจนได้รับรางวัล

โยธิน ศันสนยุทธ์ (2531) กล่าวว่า แรงจูงใจความสัมฤทธิ์ (The Achievement Motive) คือ ความปรารถนาที่จะกระทำได้ดีที่สุดและประสบความสำเร็จ ถ้าเราสามารถตกลงกันได้ว่าใครเป็นคนที่มีความสัมฤทธิ์สูง เรายอมรับรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับคน ๆ นั้นได้ เช่น เรารู้ว่าเขาจะสมัครเป็นอาสาสมัครในกิจกรรมต่าง ๆ เขาจะมีบทบาทมากมายที่โรงเรียน เขาจะพยายามมากขึ้นเพื่อที่จะได้รับการป้อนกลับสำหรับพฤติกรรมของเขา และเขาถือว่าเป็นความรับผิดชอบของเขาต่อผลที่เกิดขึ้นในกิจกรรมที่เขามีส่วนร่วมกัน ด้วยเหตุผลนี้เป็นที่เชื่อกันว่า ผู้มีความสัมฤทธิ์สูงเชื่อว่า เขาจะชนะและสามารถมีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ดีกว่านักศึกษาที่มีความสัมฤทธิ์ต่ำกว่า

สุรางค์ โค้วตระกูล (2536) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะระบอบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศ (Statement of Excellence) ที่ตนเองตั้งไว้

สิบสาย บุญวีรบุตร (2536) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวกับนักกีฬาว่า หมายถึง ลักษณะนิสัยในการที่เผชิญหน้าหรือถอยหนีในการแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ

ดังนั้น อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา หมายถึง สิ่งที่เป็นสาเหตุทำให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นที่จะเพียรพยายามไปสู่เป้าหมายที่ได้ตั้งไว้โดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา

2. ที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1969) เชื่อว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่เรียนรู้ การศึกษา เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูได้พิสูจน์ความคิดเห็นของเขาว่า เด็กที่มีความสัมฤทธิ์สูง มักจะมาจากครอบครัวที่พ่อแม่ตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศในการทำงาน และบอกให้ลูกทราบว่า ตนมีความสนใจในสัมฤทธิ์ผลของลูก อบรมลูกให้เป็นบุคคลที่ช่วยตัวเองได้ และ

ส่งเสริมให้เป็นอิสระ วิธีการที่ใช้ในการอบรมค่อนข้างจะเข้มงวด ให้รางวัลเวลาลูกทำได้สำเร็จ ตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ และลงโทษถ้าทำไม่ได้แต่ในขณะเดียวกันก็ให้ความรัก ความอบอุ่น และแสดงให้เห็นว่า ที่เข้มงวดก็เพราะความรักลูกอยากให้ลูกมีความสำเร็จ สรุปแล้วแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นผลของสังคมประกิต (Socialization) ของพ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง (Winter bottom, 1958, Rosen and D'Adrade, 1959 Kowatrakul, Robinson, Du Cette, 1972, Tecnan & Meghee, 1972 อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2536) และจากการศึกษางานวิจัยถึงแหล่งที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่ง แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1969) ได้สรุปว่า

1. การอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เยาว์วัยจากบิดามารดาจะมีผลทำให้ความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ กล่าวคือ การฝึกให้เด็กทำอะไรได้เองตั้งแต่เล็กเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและจะต้องไม่บังคับหรือเข้มงวดจนเกินไป บิดามารดาต้องคอยให้กำลังใจ ให้ความ อบอุ่นแก่บุตร แสดงความชื่นชมเมื่อบุตรทำอะไรสำเร็จได้ด้วยตนเอง แต่ถ้าหากมารดาเคี่ยวเข็ญ ให้เด็กช่วยตนเองตั้งแต่วัยเล็กเกินไปโดยหวังจะให้มีความแข็งแรงใฝ่สัมฤทธิ์สูง อาจเกิดผลตรงกันข้าม คือจะทำให้เด็กมีความต้องการประเภทนี้ต่ำ

โกลด์ฟาร์บ (Goldfarb, 1963 อ้างถึงใน สุวัลยา วงศ์กระจ่าง, 2523) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการของเด็กกำพร้า 2 กลุ่ม ที่ได้รับการเลี้ยงดูแตกต่างกันในช่วง 3 ปีแรกของชีวิต กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง เด็กกลุ่มแรกได้รับความรัก ความเอาใจใส่จากคนเลี้ยงเช่นเด็กทั่ว ๆ ไป และอาศัยอยู่ในบ้าน ส่วนกลุ่มทดลองเด็กถูกทิ้งให้อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กซึ่งขาดความรัก ความเอาใจใส่จากแม่เป็นเวลาถึง 3 ปี ต่อจากนั้นจึงนำมาเลี้ยงในบ้านเช่นเดียวกับเด็กกลุ่มควบคุม ผลการศึกษาของโกลด์ฟาร์บพบว่า เมื่อเด็กทั้ง 2 กลุ่มนี้โตขึ้นจนมีระดับอายุ 12 ปี จะมีความแตกต่างกันทางพัฒนาด้านสติปัญญา และบุคลิกภาพ เด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจะมีพัฒนาการทางสติปัญญาช้า โดยเฉพาะในเรื่องการใช้เหตุผล การคิดทางด้านนามธรรมตลอดจนภาษา และยังมีบุคลิกภาพเป็นคนก้าวร้าว ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์ ปรับตัวได้ไม่ดี จึงเห็นได้ว่าความรักนั้นมีอิทธิพลต่อการควบคุมตนเองในเด็ก การวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner, 1970 อ้างถึงในสุวัลยา วงศ์กระจ่าง, 2523) ที่วิจัยกับครอบครัวอเมริกัน ซึ่งพบว่าอาณาภาพของความรักนั้นจะช่วยให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่ดี และพฤติกรรมที่ดีนั้นก็รวมถึงพฤติกรรมควบคุมตนเองได้ เนื่องจากการควบคุมตนเองนั้นเป็นการพัฒนาของซูเปอร์อีโก้ (Superego) ตามแนวทฤษฎี Psychodynamic จากงานวิจัยของ ไดนา บอมรินด์ (Diana Baumrind, 1975) ซึ่งได้รวบรวม ข้อมูลพฤติกรรมของเด็กในวัยก่อนเข้าโรงเรียน จำนวน 300 ครอบครัว เป็นระยะเวลา 8 ปี การศึกษาเด็กแต่ละคน จะต้องมีการสังเกตอย่างน้อย 3 เดือน

ข้อมูลที่ได้นี้ช่วยให้เข้าใจถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่าง พ่อแม่ กับเด็ก เข้าใจถึงความเชื่อ (beliefs) และ ค่านิยม (Values) ของพ่อแม่ บอบรินด์ ได้สร้างข้อความอธิบายถึงความสามารถของเด็กรวม จำนวน 72 ข้อความ เพื่อให้ผู้สังเกตเด็ก ประเมินเด็กแต่ละคน พบว่ากลุ่มเด็กที่มีความสามารถ มากที่สุดตามการประเมินนั้น จะมีความว่องไว (active) และมีความรับผิดชอบ (Responsibility) สามารถควบคุมตนเองได้ ส่วนเด็กที่มีความสามารถน้อย คือ เด็กที่ไม่มีความแน่นอนในตนเอง (Self-assertiveness) ไม่มีการควบคุมตนเอง (Self-control) หรือแยกตัวออกจากสังคม (Socially disruptive) จากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูที่เก็บรวบรวมมาได้จากครอบครัวฐานะปาน กลางมีการศึกษา พบว่าเด็กที่มีความรับผิดชอบ เป็นตัวของตัวเอง สามารถควบคุมตนเองได้นั้น ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก และ พฤติกรรมเรียกร้องเอาจากเด็กนี้ ก็มี ลักษณะของการให้ความอบอุ่น ไม่ใช่เป็นการทำโทษ หรือทำให้ขาดความอบอุ่น เนื่องจากการ อบรมเลี้ยงดูนั้นมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของเด็ก รวมทั้งพฤติกรรมควบคุมตนเอง อันหมายถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้วย

สุวัลยา วงษ์กระจ่าง (2523) ศึกษาเปรียบเทียบระดับควบคุมตนเองโดยมาตรฐาน ประเมินค่า เอส ซี เอส ของนักศึกษาที่มีการรับรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันและมีสัมฤทธิ์ ผลทางการเรียนต่างกัน ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันจะมีระดับการควบคุมตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักจะมีระดับ การควบคุมตนเองสูงกว่าผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษและแบบเรียกร้องเอาจากเด็ก ผู้ที่มี สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง มีระดับการควบคุมตนเองสูงกว่าผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ เพศชายและเพศหญิงมีระดับการควบคุมตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญ

โรเซน (Rosen, 1961) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านโครงสร้างของ ครอบครัวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากผลของการศึกษาพบว่า บิดามารดาของเด็กที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สูงเน้นการฝึกความต้องการผลสัมฤทธิ์มีความสนใจในงานของเด็กตั้งเป้าประสงค์ สำหรับเด็กและคอยดูแลในการแก้ปัญหาของเด็ก เขายังพบว่าชั้นของสังคมมีความสัมพันธ์กับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าเด็กชายในสังคมชั้นกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง กว่าเด็กชายในสังคมชั้นต่ำ และเด็กชายที่มาจากครอบครัวเล็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็ก ที่มาจากครอบครัวใหญ่

โยธิน คันสันยูทธ์ (2531) ศึกษาพบว่า การศึกษาเป็นจำนวนมากที่ได้แสดงว่าบุคคล ที่ได้ถูกประเมินค่าว่ามีแรงจูงใจความสัมฤทธิ์สูงถูกแม่เรียกร้องให้เป็นคนพึ่งตัวเองตั้งแต่อายุ ยังน้อย และให้เป็นตัวของตัวเองอย่างมาก เช่น เข้านอนเองทำตนให้สนุกสนานเอง เลือกเสื้อ

ผ้าใส่เอง และเมื่อโตขึ้นหน่อยหาเงินที่ต้องใช้จ่ายเอง ในการศึกษาสังคมต่าง ๆ จะพบว่าที่ไหน แรงจูงใจความสัมฤทธิ์สูง ผู้ปกครองเร้าให้เด็กพึ่งตัวเองตั้งแต่อายุน้อย ส่วนในสังคมที่แรงจูงใจ ความสัมฤทธิ์ต่ำ ผู้ปกครองไม่เรียกร้องให้เด็กเป็นตัวของตัวเองอย่างเข้มงวดและมักจะเริ่มเมื่อเด็ก โตแล้ว

2. ลักษณะทางร่างกาย มีการทดสอบแสดงให้เห็นว่าเด็กชายที่มีร่างกายแข็งแรง มักมี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แมลเคลแลนด์ให้ความเห็นไว้ว่าอาจเป็นเพราะเด็กชายที่มีร่างกายแข็งแรง มักจะสามารถเอาชนะต่อสิ่งท้าทายหรือการเสี่ยงต่าง ๆ ได้ หรืออาจเป็นผู้ขยันขันแข็ง ร่างกายจึง เจริญเติบโตแข็งแรง โครงสร้างของร่างกายของมนุษย์อาจไม่ได้ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดย ตรงแต่อาจเป็นเพียงภาวะแวดล้อมที่มีส่วนช่วยกำหนดการที่จะได้มาซึ่งแรงจูงใจเท่านั้น

3. ประสบการณ์ที่ได้รับเมื่อเติบโตขึ้น รวมทั้งด้านการศึกษาซึ่งเป็นเครื่องช่วยให้ เสริมสร้างความเชื่อถือและทัศนคติต่าง ๆ ขึ้นภายในจิตสำนึก (Consciousness) เฮอร์ล็อก และ กรอนลันด์ (Hurlock, 1949 and Gronlund, 1959 อ้างถึงในบุซงศ์ เลานศิริวงศ์, 2535) ได้กล่าวถึง เด็กวัยรุ่นทั้งหลายว่าเป็นระยะที่พัฒนาทางด้านวิถีทางดำเนินชีวิตทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เป็น ช่วงเวลาของการเจริญงอกงาม และการเปลี่ยนแปลงในแทบทุกด้านของเด็ก คือ ด้านร่างกาย สติ บัญญา สังคม และอารมณ์ เป็นช่วงเวลาที่ได้รับสิ่งใหม่ ๆ ทั้งด้านประสบการณ์ ความรับผิดชอบ ความสัมพันธ์กับเพื่อน และความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ สิ่งที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมักเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัว การเปลี่ยนแปลงจากวัยรุ่นไปสู่วัยผู้ใหญ่ ในระยะแรกจึงดูเหมือนว่า ปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันในตัวเด็ก เด็กวัยรุ่นจึงไม่สามารถจะปรับตัวให้ทันต่อปัญหา เหล่านั้นได้ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นในสภาพใด และเวลาใดก็ได้ที่เด็กเกิดความรู้สึกว่าไม่ สามารถจะหาวิธีการเพื่อสนองความต้องการที่พึงพอใจได้ และเมื่อเด็กเข้าโรงเรียนจนสู่วัยผู้ใหญ่ ประสบการณ์ทางสังคมย่อมกว้างขวางออกไปตามลำดับ หากทุกสิ่งทุกอย่างได้พัฒนาไปตามปกติ

4. สภาพดินฟ้าอากาศ ที่มีลักษณะกระตุ้นที่เหมาะสมให้เกิดความต้องการความสำเร็จ อยู่มากในบริเวณที่มีความอบอุ่นปานกลาง โดยเฉลี่ยอุณหภูมิประมาณ 40-60 องศา ฟาเรนไฮต์ ยิ่งความร้อนยิ่งสูงความต้องการผลความสำเร็จจะลดลงตามลำดับ

จาก 4 ประการนี้ แมลเคลแลนด์ เน้นที่การอบรมเลี้ยงดูและไม่เห็นด้วยกับสาเหตุที่ เกิดขึ้นจากดินฟ้าอากาศหรือเชื้อชาติเผ่าพันธุ์

3. ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา

ในสถานการณ์การเข้าร่วมการแข่งขันและการฝึกซ้อม ผู้ฝึกซ้อมกีฬา มีหน้าที่สำคัญคือให้แรงจูงใจกับนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อที่จะทำให้นักกีฬานั้น ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน พัฒนาความสามารถให้ถึงขีดสูงสุด ดังนั้น การให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แก่นักกีฬานั้น ผู้ฝึกสอนสามารถศึกษาได้จากทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังต่อไปนี้

3.1 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์

เมอร์เรย์ (Murray, 1938) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด และในจำนวนนี้มีความต้องการเอาชนะและประสบความสำเร็จ (Need for Achievement) รวมอยู่ด้วย เขาจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบผลสำเร็จ

ปี ค.ศ. 1938 เมอร์เรย์ (Murray, 1938 อ้างถึงใน ทศพร ประเสริฐสุข, 2525) ได้ให้คำอธิบายความหมายของความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) ไว้ว่า เป็นความต้องการได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก ต้องการที่จะควบคุม จัดกระทำ หรือจัดระเบียบ วัตถุ บุคคล หรือความคิด โดยกระทำสิ่งเหล่านี้อย่างรวดเร็ว และมีความเป็นอิสระให้มากเท่าที่จะทำได้ ต้องการเอาชนะอุปสรรคและบรรลุถึงมาตรฐานอันดีเลิศ ต้องการเป็นคนเก่ง มีความสามารถในการแข่งขันและเอาชนะคนอื่น ๆ ที่ต้องการ เพิ่มการยอมรับตนเองโดยการบรรลุความสำเร็จในกิจกรรมที่เป็นอัจฉริยะ ดังนั้น ในความหมายของเมอร์เรย์ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็คือ ผู้ที่ชอบกระทำสิ่งที่ยุ่งยากด้วยความมุ่งมั่นพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือความสำเร็จ

3.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์และแอทคินสัน

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1965 อ้างถึงใน สงวน สิทธิเลิศอรุณ, 2529) ได้กำหนดหลักการในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 4 ประการ ดังนี้คือ

3.2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายที่เหมาะสม (Goal Setting) หมายความว่าในการทำงานอะไรก็ตาม ต้องการมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้อย่างเหมาะสมว่าจะทำอย่างไร ให้เสร็จแค่ไหน ซึ่งจะต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่สามารถเป็นจริง และปฏิบัติได้ เมื่อทำได้สำเร็จแล้ว ค่อยทำงาน ที่ยากขึ้นต่อไป

3.2.2 ยึดถือภาษาของผลสัมฤทธิ์เป็นตัวอย่าง (Language of Achievement) หมายความว่า ในการทำงานหรือศึกษาเล่าเรียน บุคคลควรยึดถือแบบอย่างของผู้ที่ทำงานดี หรือ ประสบผลสำเร็จในการทำงานหรือในการเรียน เพื่อมาใช้เป็นแนวทางในการทำงานหรือในการเรียนของเรา

3.2.3 กำหนดข้อสนับสนุนทางความคิด (Cognitive Supports) หมายความว่าบุคคลจะต้องรู้จักตนเองและปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และพยายามปรับปรุงวิถีชีวิตและวิถีการทำงานหรือการเรียนให้ดียิ่งขึ้นเพื่อจะได้พบกับความสำเร็จข้างหน้า

3.2.4 กำหนดข้อสนับสนุนของกลุ่ม (Group Supports) หมายความว่า มีการใช้ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกลุ่ม และร่วมอภิปรายในกลุ่มย่อยเพื่อให้เกิดการยอมรับและเกิด กำลังใจในผลงาน

แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1969) ได้เน้นถึงแรงจูงใจทางสังคม 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งก็คือความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐาน อันดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และจะมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motivation) หมายถึง ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับจากคนอื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพอของคนอื่น สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่น

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motivation) หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม ทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจ เพราะจะเกิดความรู้สึกว่าหากทำอะไรได้เหนือคนอื่นเป็นความภาคภูมิใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงจะเป็นผู้ที่พยายามจะควบคุมสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุตามต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

แมคเคลแลนด์ เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจด้านอื่น ๆ เขากล่าวว่า แรงจูงใจที่สำคัญยิ่งและควรปลูกฝังให้แก่พลเมืองคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง ย่อมมีสิ่งผลักดันให้บุคคลเหล่านั้นมีความมานะพยายาม มีความอดทนเพื่อเอาชนะอุปสรรค และเพื่อให้บรรลุถึงความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนตั้งเอาไว้ และพยายามทำสิ่งใดก็ด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะทำให้ประเทศประสบความสำเร็จก้าวหน้าทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว (McClelland, 1953) และเขาได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเด็กหนุ่มของประเทศต่าง ๆ เพื่อศึกษาว่า ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง และผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลต่ำ มีพฤติกรรมที่แตกต่างกันอย่างไร จากข้อคิดเห็นของนักเศรษฐกิจ และนักสังคมที่ว่าบุคคลที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาเศรษฐกิจ ได้แก่ พวกนักธุรกิจ

(entrepreneur) เพราะเป็นผู้ทำให้กำลังผลิตเพิ่มขึ้น ดังนั้น แมคเคลแลนด์จึงเลือกศึกษาเฉพาะลักษณะของนักธุรกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการสัมฤทธิ์สูง และกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ เพื่อดูว่าความต้องการสัมฤทธิ์ผลทำให้เกิดพฤติกรรมดั่งนักธุรกิจหรือไม่ แมคเคลแลนด์ได้ค้นพบข้อเท็จจริงที่ระบุพฤติกรรมเยี่ยงนักธุรกิจ 6 อย่าง คือ

1. ชัยชนะแข็งแกร่ง หรือชอบการกระทำแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่จะทำให้นุคคลนั้นเกิดความรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จ ผู้มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงไม่จำเป็นต้องเป็นคนชัยชนะแข็งแกร่งตลอดไป บุคคลนั้นจะมานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย หรือช่วยความสามารถของตน และจะทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนได้ทำงานสำคัญลุล่วงไปแล้ว ผู้มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงมักจะไม่ขยันต่องานชนิดกิจวัตรประจำวัน หากแต่จะขยันขันแข็งเฉพาะงานที่ต้องใช้สมอง หรือเป็นงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร หรือสามารถค้นหาวิธีการใหม่ ๆ ใช้ในการแก้ไข

2. มีการทำนาย หรือคาดหมายไว้ล่วงหน้า ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงมักเป็นบุคคลผู้มีแผนระยะยาว สามารถเล็งเห็นเหตุการณ์ได้ไกลกว่าผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ

3. กล้าเสี่ยงพอสมควรในเหตุการณ์ที่ต้องใช้ความสามารถ โดยไม่ขึ้นกับโชคชะตา จะมีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว ไม่ลังเล บุคคลที่ต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง มักไม่พอใจที่จะทำงานง่าย ๆ แต่ต้องการทำงานที่มีความยากลำบากพอสมควร เพราะมีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง รวมทั้งการทำงานที่ยากให้ลุล่วงไปได้นั้นจะนำความพอใจมาสู่ตน ซึ่งตรงกันข้ามกับบุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ มักจะหลีกเลี่ยงงาน ไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวความล้มเหลว หรือยอมเสี่ยงจนเกินเหตุผล โดยเชื่อถือในโชคว่าจะเข้าข้างตน

4. ต้องการทราบผลลัพธ์ของการตัดสินใจ โดยไม่ใช่ว่าการคาดคะเนเอาเองว่าจะต้องเป็นไปในลักษณะนั้นหรือไม่ เมื่อทราบผลของการกระทำแล้ว บุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงยังมีความต้องการที่จะทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมในการปฏิบัติครั้งต่อไป

5. มีทักษะในการจัดระบบงาน ซึ่งเป็นลักษณะที่แมคเคลแลนด์เห็นว่าควรจะมี

6. รับผิดชอบต่อตนเอง ผู้มีความต้องการสัมฤทธิ์สูงมักจะทำหน้าที่สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง ต้องการเสรีภาพในการคิดและกระทำ โดยไม่ต้องการทำเพื่อความพอใจของผู้อื่นหรืออยู่ใต้คำสั่งของผู้อื่น

จากการวิจัยของแมคเคลแลนด์ พบว่า ประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ประชาชนมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพที่สูงกว่าประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจช้า ในประเทศที่ประชาชนมีความต้องการสัมฤทธิ์สูง ประชาชนจะมีลักษณะที่แสดงการชวนชววยหาทางฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย ส่วนประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจช้า ความต้องการสัมฤทธิ์ส่วนใหญ่เป็น

ลักษณะที่แสดงถึงความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าหมาย และแสดงอารมณ์ต่อความสำเร็จหรือไม่เท่านั้น แต่ประชาชนไม่แสดงถึงความมานะพยายามหาวิธีเพื่อจะบรรลุเป้าหมาย ข้อค้นพบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการวิจัยคือ ในสมัยใดที่คนในชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ผู้ใหญ่ที่มีส่วนให้การศึกษาอบรมแก่เด็กมีความต้องการสัมฤทธิ์สูงภายในระยะ 20 ถึง 30 ปี ต่อมาจะบังเกิดความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจติดตามมา ในทางตรงกันข้าม ถ้าสมัยใดที่คนในชาติมีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ ภายหลังสมัยนั้นการพัฒนาเศรษฐกิจก็มักจะเป็นไปอย่างเชื่องช้าด้วย ดังนั้นแรงจูงใจที่สำคัญยิ่งและควรปลูกฝังให้พลเมืองคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (McClelland, 1961)

นอกจากนี้ แมคเคลแลนด์ ยังได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความพยายามบากบั่นกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จมากกว่าจะ ทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
2. จะเลือกทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเองให้ประสบผลสำเร็จ ดังนั้นการกำหนดเป้าหมายจึงไม่ยากหรือง่ายต่อความสำเร็จมากจนเกินไป
3. เป็นผู้ที่มีความคิดว่างานทุกอย่างจะสำเร็จด้วยความตั้งใจจริงของตนเท่านั้น ไม่ใช่เพราะโอกาสอำนวยให้
4. การกระทำกิจกรรมใด ๆ นั้น มุ่งหวังเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเองไม่ได้ มีจุดมุ่งหมายที่รางวัลหรือชื่อเสียง

นอกจากนี้ จากการศึกษางานวิจัยของแกรนด์ล (Crandall, 1963 อ้างถึงใน ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ, 2523) นั้น กล่าวว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะต้องประกอบด้วย 3 ลักษณะ คือ เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์ เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ และเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

จะเห็นได้ว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะเป็นผู้ที่ทำงานด้วยความมานะอดทนเพื่อเอาชนะความล้มเหลว พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง การทำงานมีเป้าหมายและแบบแผนที่แน่นอน มีการตั้งระดับความคาดหวังต่อความสำเร็จของงานไว้ค่อนข้างสูง พยายามเพิ่มความสามารถของตนในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ให้สูงขึ้นเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานอันดีเลิศ โดยไม่ย่อท้อต่อความล้มเหลว

แมคเคลแลนด์ ได้สรุปว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบพฤติกรรมของตนและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard of Excellence) ในการทำงาน
2. เป็นผู้ที่ตั้งวัตถุประสงค์ที่จะมีโอกาสจะทำได้สำเร็จ 50-50 หรือเป็นผู้ที่มีความเสี่ยงปานกลาง

3. พยายามที่จะทำงานอย่างไม่ทอดยจนถึงจุดหมายปลายทาง
4. เป็นบุคคลที่มีความสามารถในการวางแผนระยะยาว
5. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับของผลงานที่ทำ
6. เมื่อประสบความสำเร็จมักจะอ้างสาเหตุภายใน เช่น ความสามารถและความพยายาม

แอทกินสัน (Atkinson, 1966 อ้างถึงใน สงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2529) ได้กำหนดหลักการของทฤษฎีนี้ว่า "ความต้องการผลสัมฤทธิ์หรือความสำเร็จในชีวิตขึ้นอยู่กับ ตัวแปร 3 ตัว ได้แก่ ความคาดหวังว่าจะสำเร็จ แรงจูงใจที่มุ่งไปสู่ความสำเร็จ และสิ่งล่อใจ และโดยทั่วไปบุคคลมีแนวโน้มที่ตรงกันข้าม 2 ประการได้แก่ แนวโน้มในการบรรลุความสำเร็จและแนวโน้มในการหลบหลีกความล้มเหลว" และอาจสรุปเป็นสูตรได้ดังนี้

$$T_s : \text{แนวโน้มในการบรรลุความสำเร็จ} = M_s \times P_s \times I_s$$

เมื่อ M_s คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Motive to Achieve Success)

P_s คือ โอกาสที่จะประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ (Probability of Success)

I_s คือ สิ่งล่อใจที่เป็นเป้าหมายของความสำเร็จ (Incentive Value of Success)

จากสูตร แนวโน้มในการบรรลุความสำเร็จของการกระทำอะไรก็ตามไม่ว่าเป็นการเรียนหนังสือหรือการทำงานอย่างอื่น บุคคลจะพบกับความสำเร็จหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โอกาสที่จะประสบผลสำเร็จและเป้าหมายของความสำเร็จ และมีความสัมพันธ์กันดังนี้

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบแห่งความสำเร็จในงาน

ลักษณะงาน	M_s	P_s	I_s	T_s
งานง่าย	ภูมิใจน้อย	สำเร็จง่าย	มีค่าน้อย	มากที่สุด
งานปานกลาง	ภูมิใจปานกลาง	สำเร็จง่าย	มีค่าปานกลาง	มาก
งานยาก	ภูมิใจมาก	สำเร็จยาก	มีค่ามาก	น้อย

ในทางตรงข้าม ความโน้มเอียงของพฤติกรรมที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว โดยหลีกเลี่ยงการกระทำจะมีรูปสมการดังนี้

$$T_{AF} = M_{AF} \times P_F \times (-I_F)$$

T_{AF} = แนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวโดยการหลีกเลี่ยงงาน
(Tendency to avoid failure)

M_{AF} = กำลังของแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
(Motive to avoid failure)

P_F = ความน่าจะเป็นไปได้ของความล้มเหลว
(Probability of failure)

$-I_F$ = ค่าลบของสิ่งล่อใจของความล้มเหลว
(Negative incentive value of failure)

จากสมมติฐานของทฤษฎีนี้ ส่อให้เห็นถึงประเด็นสำคัญสองประเด็น คือ

1. ความโน้มเอียงที่จะทำให้สำเร็จจะมีสูงสุด เมื่องานมีความยากระดับปานกลางและมีความต้องการความล้มเหลวอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง
2. เมื่อความยากของงานคงที่ ความตั้งใจที่จะทำงานให้สำเร็จจะมีมากกว่า ในกรณีที่มีความต้องการล้มเหลวสูงกว่าความต้องการความล้มเหลวต่ำ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของกำลังความตั้งใจที่สัมพันธ์กับความแตกต่างระหว่างกำลังของความต้องการความล้มเหลวจะมีมากก็ต่อเมื่องานมีความยากในระดับกลาง (โยธิน ศันสนยุทธ, 2531)

เอสคาโลนา, เฟสทิงเจอร์ และเลวิน (Escalona, Festinger and Lewin อ้างจาก Atkinson, 1964) กล่าวเพิ่มเติมว่า สำหรับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่ล้มเหลวสูงนั้น จะมีความรู้สึกที่งานที่ยาก ๆ จะเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้อยากทำให้สำเร็จมากกว่างานที่ง่าย ๆ ในทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่ล้มเหลวที่แอทคินสันกล่าวไว้ นั้น หากจะพิจารณาให้ลึกซึ้ง ก็จะทำให้เห็นว่าความยากของงานจะมีความสัมพันธ์กับโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จ (Probability of Success ย่อว่า P_S) กล่าวคือ หากงานนั้นยาก โอกาสที่จะได้รับความสำเร็จ (P_S) ก็จะมีน้อย และเมื่องานนั้นง่าย โอกาสที่จะได้รับความสำเร็จก็จะมีมาก นอกจากนี้ถ้าเรากำหนดว่า ค่าของสิ่งล่อใจ หรือเป้าหมายของความสำเร็จ (Incentive value of success ย่อว่า I_S) กับความยากของงานมีความสัมพันธ์ในแนวคล้อยตามกัน (คือถ้าค่าของ I_S มีน้อย ความยากของงานก็น้อย แต่ถ้า I_S มีค่าสูง ความยากของงานก็จะเพิ่มขึ้นด้วย) แล้วเราก็อาจสรุปได้ว่าค่าของ I_S กับโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จ P_S ก็มีความสัมพันธ์กันอย่างผกผัน

เลวิน (อ้างจาก Atkinson, 1964) ให้หลักว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ จะพิจารณาได้จากลักษณะองค์ประกอบ 2 ประการด้วยกัน คือ ความแตกต่างทางลักษณะอุปนิสัย ของบุคลิกภาพ (Personal ย่อว่า P) กับความแตกต่างที่เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม (Environment ย่อว่า E) นั่นก็คือ ความเข้มของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรม (Behavior ย่อว่า B) ต่าง ๆ นั้นจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 2 ประการ ข้างต้น และอาจเขียนความสัมพันธ์นั้นในรูปของฟังก์ชันได้ดังนี้

$$B = f(P, E)$$

จากทฤษฎีคลาสสิกของแมคเคลแลนด์และแอทคินสัน หรือทฤษฎีแรงจูงใจสู่ความสำเร็จ แรงจูงใจสู่ความสำเร็จ หมายถึง การที่นักกีฬาเตรียมตัวที่ต่อสู้ หรือหลบหนีสภาพการแข่งขันกีฬา รวมถึงแนวคิดในด้านแรงปรารถนาที่มุ่งไปสู่ชัยชนะ ความสำเร็จ นั่นคือนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จเพราะมีแรงปรารถนาในใจมิใช่ขนาดรูปร่างและความแข็งแรงอย่างเดียว แมคเคลแลนด์ และ แอทคินสัน ได้เสนอทฤษฎีแรงจูงใจสู่ความสำเร็จนี้ระหว่าง ค.ศ. 1950-1970 ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ได้รับความสนใจมากที่สุดในเรื่องของจิตวิทยา ซึ่งเขาได้ใช้การคำนวณทางคณิตศาสตร์มาอธิบายความต้องการที่จะประสบความสำเร็จใช้ตัวย่อว่า n Ach ซึ่งแมคเคลแลนด์ได้เสนอ ปัจจัย 2 ประการ ที่จะบ่งชี้ความต้องการความสำเร็จของนักกีฬา ปัจจัยนั้น ได้แก่ (1) สิ่งจูงใจสู่ความสำเร็จ (Motive to Achieve Success หรือตัวย่อ M_s) (2) สิ่งจูงใจหลบหนีความล้มเหลว (Motive to Avoid failure หรือตัวย่อ M_{bf})

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลนี้ แมคเคลแลนด์ และแอทคินสัน (McClelland & Atkinson) ได้ร่วมกันสร้างทฤษฎีนี้ ซึ่งพยายามอธิบายถึงความต้องการที่จะทำงานมุ่งสู่ความสำเร็จหรือเพื่อความเป็นเลิศในสภาพการที่มีการแข่งขัน แมคเคลแลนด์ ได้อธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการความสำเร็จในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งมีปัจจัยบ่งชี้ก็คือ ตัวความต้องการสำเร็จ (n Ach) ซึ่งเขาอธิบายลักษณะของผู้ที่ประสบความสำเร็จสูง (High Achiever) ได้แก่

1. มีความกล้าเสี่ยงพอประมาณ (Moderate Risk) คนที่ประสบความสำเร็จสูงต้องการมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณ เพื่อให้ได้ผลตอบแทนความสำเร็จและโอกาสของความสำเร็จด้วย
2. มีข้อมูลข่าวทันต่อสภาพการณ์ (Immediate Feed Back) นอกจากจะมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณ บุคคลจะต้องเลือกหรือสรรหาข้อมูลย้อนกลับทันต่อเหตุการณ์ทันทีทันใด เพื่อจะประเมินค่าสิ่งที่ตนกระทำและพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงมุ่งสู่ความสำเร็จ

3. การประสบความสำเร็จในงาน (Accomplishment) การที่บุคคลประสบความสำเร็จขั้นสูง บุคคลจะต้องมีประสบการณ์ความสำเร็จในงานหรือการแสดงผลออกมีความพึงพอใจ และมีความต้องการสำเร็จในงานมากกว่า สิ้นจ้ำงรางวัล และค่าตอบแทน

4. มีความหมกมุ่นในงาน (Preoccupation with Task) บุคคลที่ประสบความสำเร็จสูง ย่อมมีนิสัยที่หมกมุ่นกับงาน กล่าวคือ เมื่อเริ่มต้นงานแล้วจะสานต่อจนกระทั่งสำเร็จ ไม่กระทำครึ่ง ๆ กลาง ๆ

แมคเคลแลนด์ และแอทคินสัน ได้สรุปเป็นสูตรดังนี้

1. ความต้องการความสำเร็จ = สิ่งจูงใจสำเร็จ - สิ่งจูงใจหลบหลีกความผิดหวัง

$$n \text{ Ach} = M_s - M_{af}$$

2. ค่าแรงจูงใจภายในสู่ความสำเร็จ 1 - โอกาสของความสำเร็จ

$$I_s = 1 - P_s$$

3. ความต้องการความสำเร็จ = สิ่งจูงใจสำเร็จสิ่งจูงใจหลบหลีกความผิดหวัง

X (โอกาสของความสำเร็จ X ค่าแรงจูงใจภายในสำเร็จ)

$$n \text{ Ach} = (M_s - M_{af}) (P_s \times I_s)$$

หรือ การต้องการความสำเร็จ = สิ่งจูงใจสู่ความสำเร็จ - สิ่งจูงใจหลบหลีกความผิดหวัง - สิ่งจูงใจกลัวความสำเร็จ

$$n \text{ Ach} = M_s - M_{af} - M_s$$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 สรุป ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ + ความต้องการสำเร็จ

ปัจจัย	สัญลักษณ์	คำอธิบาย
1. ความต้องการความสำเร็จ (Need Achievement)	n Ach	แรงจูงใจเพื่อความสำเร็จ
2. สิ่งจูงใจสู่ความสำเร็จ (Motive to Success)	M _s	แรงจูงใจที่มุ่งงานให้สำเร็จ
3. สิ่งจูงใจกลัวผิดพลาด (Motive to Avoid Failure)	M _{af}	แรงจูงใจที่หลบหนีสภาพการแข่งขันเพื่อความสำเร็จ
4. โอกาสของความสำเร็จ (Probability of Success)	P _s	การยอมรับโอกาสสำเร็จ
5. คุณค่าจูงใจภายในสู่สำเร็จ (Incentive Value of Success)	I _s	การยอมรับความพอใจเกี่ยวกับความสำเร็จ
6. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive)	M _{ext}	สิ่งตอบแทนภายนอก เช่น เงิน สรรเสริญ รางวัล
7. สิ่งจูงใจหลีกเลี่ยงความสำเร็จ (Motive to Avoid Success) หรือ Fear of Success	M _s	กลัวจะสำเร็จ ประสบการณ์แรก ของการแข่งขันกีฬาหญิง

ที่มา : (สมบัติ กาญจนกิจ, 2533)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเฮอ์แมนส์

เฮอ์แมนส์ (Hermans, 1970) ได้สร้างแบบสอบถามเพื่อวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

โดยอาศัยหลักการและแนวคิดทฤษฎี 10 ประการ คือ

3.1 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความทะเยอทะยานสูง

3.2 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผล

สำเร็จ ถึงแม้ว่าผลของการกระทำของเขาจะขึ้นอยู่กับโอกาส

3.3 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้น

3.4 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน

3.5 เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือมีผู้อื่นเข้ามารบกวน ผู้ที่มีแรงจูงใจ

ใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ

3.6 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะรู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่าง ๆ

จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

3.7 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะคำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก

3.8 ในการเลือกเพื่อนร่วมงาน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะเลือกเพื่อนที่

มีความสามารถเป็นอันดับแรก

3.9 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่คนอื่นโดยพยายาม

ทำงานของตนให้ดี

3.10 ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ให้ดีอยู่เสมอ

จะเห็นได้ว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัลแต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่พยายามทำคะแนนสูงสุดใน วิชาคณิตศาสตร์ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะไม่ทำคะแนนดีเพราะต้องการรางวัล หรือเพราะต้องการความรักจากพ่อแม่ หรือเพราะกลัวว่าจะถูกพ่อแม่ทำโทษ แต่ทำดีเพราะตนเองตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้แก่ตนเอง เช่น อยากรจะเป็นนักคณิตศาสตร์ที่มีชื่อเสียง (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2536)

บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำงานได้อย่างสัมฤทธิ์ผลนั้น จะต้องเป็นไปใน 3 ลักษณะ คือ

ก. มีความต้องการในการทำงานให้สำเร็จอยู่ในระดับสูง หรือต้องการทำงานให้ได้มาตรฐานจริง ๆ

ข. เป็นงานสร้างสรรค์ที่บ่งบอกให้รู้ถึงเอกลักษณ์ว่าชอบงานนั้นอย่างมีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึกเป็นเจ้าของงานนั้น

ค. เป็นงานที่ต้องใช้เวลานาน อาศัยความอดทนอย่างยอดเยี่ยม ซึ่งชี้ให้เห็นถึงว่าเป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือมีความตั้งใจที่ยาวนานในการทำงาน (สงวน สิทธิลิขสิทธิ์, 2529)

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา หรือผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาสูงควรมีคุณลักษณะต่าง ๆ 6 ประการดังต่อไปนี้

1. ความทะเยอทะยาน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของบุคคลในด้านกีฬาที่มีความต้องการจะให้ตนประสบความสำเร็จ โดยการตั้งความคาดหวังไว้สูงแม้ว่าการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส มีความมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่ต้องการให้ได้เพื่อให้ตนไปสู่ฐานะที่สูงขึ้นดีเด่นเหนือคนอื่น ให้คนอื่นรู้จักด้วยผลงาน เลือกทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันหรือฝึกความชำนาญและต้องการชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน

2. ความกระตือรือร้น หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของบุคคลในด้านกีฬาที่เต็มใจ เอาใจใส่และตั้งใจจริงในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา มีความพยายามไม่ทอดทิ้งที่จะปฏิบัติให้สำเร็จ อดทนฝึกทักษะที่ยากได้เป็นเวลานาน จะคำนึงถึงเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วและคิดว่า งานทุกอย่างจะสำเร็จด้วยความตั้งใจจริงไม่ใช่โอกาสอำนวยให้

3. ความกล้าเสี่ยง หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของบุคคล ในด้านกีฬาที่มีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวที่จะกระทำในสิ่งที่เป็นไปได้ โดยการเลือกฝึกทักษะที่ยากเหมาะกับความสามารถของตนเอง กล้าที่จะปฏิบัติให้สำเร็จมากกว่ากลัวความล้มเหลว และไม่หวั่นเกรงต่ออุปสรรคใด ๆ

4. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของบุคคลในด้านกีฬาที่มีความรับผิดชอบในพฤติกรรมของตน มีความต้องการข้อมูลย้อนกลับของงานที่ทำ พยายามฝึกทักษะของตนให้ดี และรักษาคุณภาพของงานเพื่อให้เป็นที่รู้จักแก่คนอื่น เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะ หรือมีผู้อื่นเข้ามารบกวนก็จะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ

5. การวางแผน หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกของนักเรียนในด้านกีฬาที่มีระบบการทำงาน รู้จักการตั้งเป้าหมายและวางแผนที่เหมาะสม มีความสามารถในการวางแผนระยะยาว เล็งเห็นการณ์ไกล และมีความคาดหวังในผลสำเร็จของงาน

6. ความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน หมายถึง ลักษณะที่บุคคลรู้จักตนเองในด้านกีฬาเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบทำตามคำสั่งผู้อื่น สามารถกำหนดข้อสนับสนุนทางความคิด และกำหนดข้อสนับสนุนของกลุ่ม โดยการใช้ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกลุ่มและร่วมอภิปรายในกลุ่มย่อย เพื่อให้เกิดการยอมรับและเกิดกำลังใจในผลงาน เมื่อประสบความสำเร็จก็จะอ้างสาเหตุภายใน ว่ามาจากความสามารถและความพยายามของตนเอง และเมื่อทำกิจกรรมใด ๆ ก็มุ่งหวังให้บรรลุ มาตรฐานของตนโดยไม่มีจุดมุ่งหมายที่รางวัล หรือชื่อเสียง

4. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านกีฬา

ความหมายของการระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา

การระบุสาเหตุ เป็นคำศัพท์ภาษาไทยที่ใช้แทนคำว่า Attribution ซึ่งนอกจากการใช้คำว่า “การระบุสาเหตุ” แล้วผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้สามารถพบคำอื่นที่ใช้ในภาษาไทยที่มีความหมายแทน Attribution ได้เช่นกัน เช่น

การปรุงแต่ง (ชัยพร วิชชาวุธ, 2525)

การอ้างสาเหตุ (รัตนา ประเสริฐสม, 2526)

การอนุมานสาเหตุ (โยธิน คັນสนยุทธ และจุมพล พูลภัทรชีวิน, 2529)

สำหรับคำนิยามของการระบุสาเหตุ อีระพร อุวรรณโณ (2528) ได้ประมวลนิยามของการระบุสาเหตุจากคำพูดที่ ไฮเดอร์ (Heider) ได้ให้สัมภาษณ์ในปี 1976 ไว้ว่า “การระบุสาเหตุ คือ การสร้างความเชื่อมโยง หรือความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์บางอย่าง และแหล่งที่ทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น”

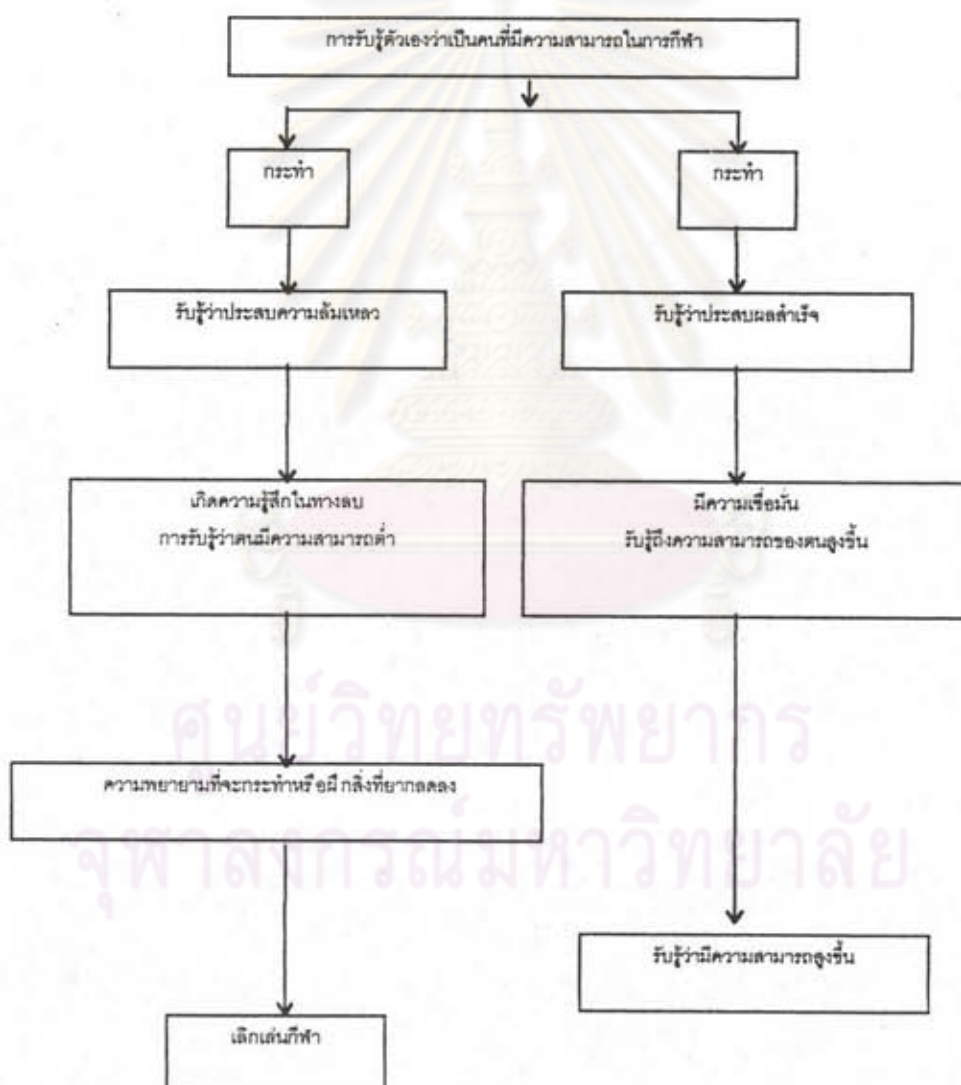
ชอว์ และคอสเตนโซ (Shaw and Costanzo, 1982 อ้างถึงในอีระพร อุวรรณโณ, 2528) ได้ให้คำนิยามการระบุสาเหตุที่กว้าง ครอบคลุม และตรงกับความหมายที่ไฮเดอร์ (Heider) ใช้ นั่นคือ “กระบวนการอนุมานสาเหตุ (Attributional Theory) คือ กระบวนการที่ครอบคลุมความใส่ใจ ความคิดเกี่ยวกับ และความเข้าใจของผู้รับรู้ต่อ “เหตุการณ์” ที่รับรู้เหตุการณ์ที่เป็นเป้าหมายของการรับรู้ อาจประกอบด้วย การกระทำของผู้อื่น การกระทำของตนเอง และหรือกระบวนการ และแบบแผนที่ผู้รับรู้นำมาใช้ในการระบุสาเหตุ (Assigning Causes) ของเหตุการณ์เหล่านี้” ไฮเดอร์ (Heider, 1976 อ้างถึงใน ศรุติ ศรีจันทร์วงศ์, 2536) กล่าวว่า “การระบุสาเหตุเป็นส่วนหนึ่งของการรู้คิดต่อองค์ประกอบต่าง ๆ และองค์ประกอบเหล่านี้เป็นสาเหตุทำให้เกิดพฤติกรรม โดยเมื่อใดก็ตามบุคคลนึกถึงองค์ประกอบ ซึ่งได้แก่ตนเอง (ความสามารถ) หรือสิ่งแวดล้อม (โชค) บุคคลเหล่านั้นจะพบว่าการระบุสาเหตุกำลังจะเกิดขึ้น โดยการที่การศึกษาการระบุสาเหตุว่าเป็นงานที่บุคคลพยายามทำความเข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งบุคคลเชื่อว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรม”

บาร์ทอล (Bar-Tal, 1985) กล่าวว่า “การศึกษากการระบุสาเหตุ คือ การศึกษาว่า ในชีวิตประจำวันของบุคคลคิดว่า อะไรเป็นสาเหตุทำให้เกิดพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น”

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา หมายถึง สาเหตุหลัก หรือเหตุผลที่บุคคลอธิบายเกี่ยวกับสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผลที่เกิดขึ้นในด้านกีฬา

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาร์เตอร์ (Harter's Competence Motivation Theory) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่ได้จากความรู้สึกว่าตนมีความสามารถและทำอะไรที่ยากขึ้นได้ ก็ต้องการที่จะทำหรือฝีกอะไรที่ยากกว่า เมื่อรับรู้ว่าคุณประสบความสำเร็จ และในทางตรงข้ามจะไม่อยากทำเมื่อรู้ว่าตนเป็นคนล้มเหลว เป็นแรงจูงใจเกี่ยวกับการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ ดังแผนภูมิที่ 4

แผนภูมิที่ 4 โครงสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาร์เตอร์



ที่มา : (สีบลาย บุญวีรบุตร , 2536)

4.3 โดยการให้สังเกตและเลียนแบบจากแม่แบบ (Vicarious Experience) โดยการให้บุคคลที่มีอายุ เพศ และระดับความสามารถใกล้เคียงกันมาเป็นแม่แบบเพื่อเปรียบเทียบและเห็นวิธีการ เพื่อเสริมความมั่นใจที่จะทำการฝึกซ้อม

4.4 โดยการกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) ในการเล่นให้ได้ผลสูงสุดนั้น ควรมีระดับของแรงกระตุ้นที่พอเหมาะ (Optimal arousal) ไม่ให้อยู่ในระดับสูงหรือต่ำเกินไป ดังนั้น การจัดปรับระดับแรงกระตุ้นเป็นสิ่งที่ จะช่วยให้การฝึกซ้อม แข่งขัน ได้ผลสูงสุดเต็มศักยภาพของ นักกีฬา

ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory)

การอ้างสาเหตุ เป็นความพยายามของมนุษย์ในการที่จะอธิบายการเข้าใจและทำนาย เหตุการณ์ต่าง ๆ โดยอาศัยปัญหาการรับรู้ตนเอง การอ้างสาเหตุเป็นการที่จะหาเหตุผลมาอธิบาย การกระทำของตนเอง โดยพยายามหาเหตุของการกระทำนั้น ๆ ซึ่งมีผลเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจนั้นเอง การอ้างสาเหตุเป็นแรงจูงใจเชิงปัญญา (Cognitive) ที่พัฒนามาจากทฤษฎีของไฮเดอร์ (Heider, 1944, 1958 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวิรัตน์, 2536)

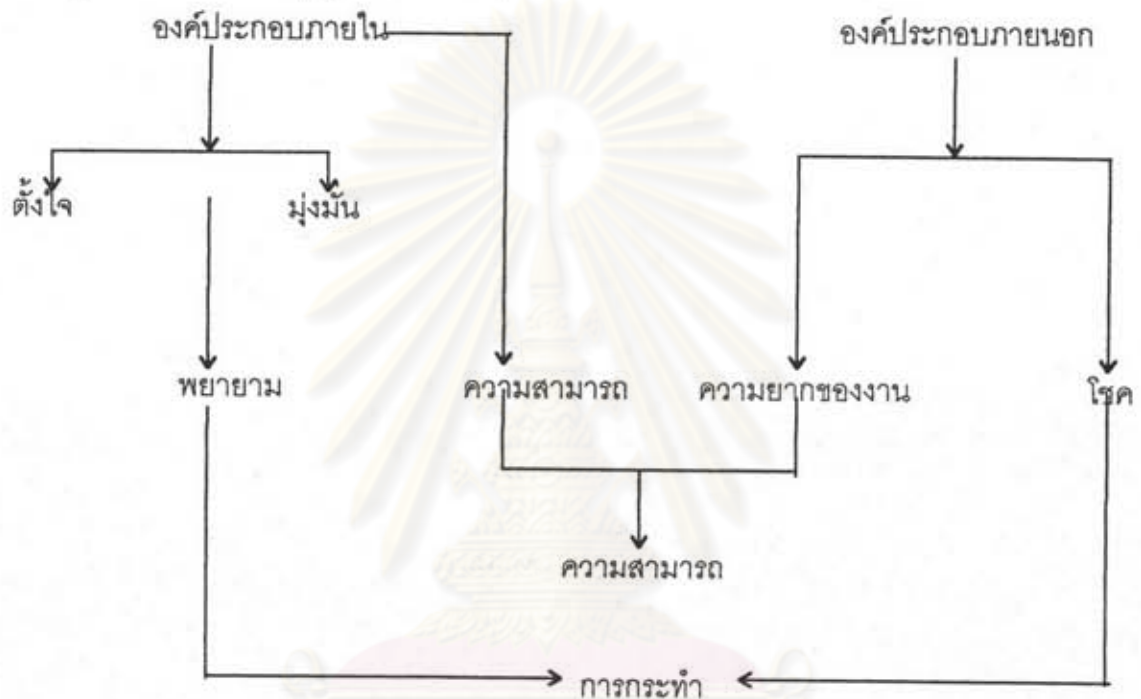
ไวเนอร์ (Weiner, 1985) และ โรเบิร์ต (Robert, 1982) อธิบายการอ้างสาเหตุว่าเป็นแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการกระทำ ความรู้สึก ความเชื่อมั่น และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของ คน ๆ นั้น ในการแข่งขันกีฬา หลังการแข่งขันนักกีฬาจะเลือกหาเหตุผลมาอธิบายผลการเล่นของเขาว่า มีสาเหตุและผลที่เกิดขึ้นอย่างไร

โครงสร้างของทฤษฎีการอ้างสาเหตุ

ต้นแบบของทฤษฎี คือ ฟริทซ์ ไฮเดอร์ (Fritz Heider, 1994) ได้อธิบายการอ้าง สาเหตุ (Attribution theory) ไว้ว่า เป็นความพยายามของมนุษย์ในการที่จะเข้าใจและทำนายพฤติกรรมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้สึกมั่นคงและคาดหวังได้ การอ้าง สาเหตุต่อการกระทำใด ๆ มักมีการอ้างสาเหตุถึงบุคคล (ความพยายามที่จะผลักดันของบุคคล) หรือแรงผลักดันจากสิ่งแวดล้อมภายนอกหรือทั้งสองอย่าง แรงผลักดันส่วนบุคคล มักอ้างสาเหตุถึงความสามารถและความพยายาม ความพยายาม เป็นทั้งความตั้งใจที่จะกระทำ (Intention) และความมุ่งมั่น (Exertion) ความตั้งใจถือได้ว่าเป็นคุณภาพของความพยายามและความมุ่งมั่นนับได้ว่าเป็น ปริมาณของความพยายาม แรงผลักดันจากสิ่งแวดล้อมภายนอกมักมีการอ้างสาเหตุว่า งาน ยาก (Task Difficulty) หรือโชคดี และแรงผลักดันจากภายนอก หรือทั้ง 2 อย่าง ในการที่จะอธิบาย ความ สามารถ หรือและความพยายามเพื่อที่จะอธิบายถึงความตั้งใจ หรือ ความมุ่งมั่น

องค์ประกอบภายนอก ซึ่งก็คือ ความยากของงานและโชค ซึ่งการอ้างสาเหตุว่าเป็นความยากของงานมีความสำคัญ เพื่อที่จะคาดหวังว่าตนเองจะทำได้หรือไม่ได้ หากทำได้แทนที่จะอ้างสาเหตุว่าเป็นเพราะความสามารถ อาจอ้างว่าเพราะโชคดี และถ้าหากทำไม่ได้มักอ้างสาเหตุว่าเพราะงานยากจึงทำไม่ได้ ดังแผนภูมิที่ 5

แผนภูมิที่ 5 โครงสร้างทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไฮเดอร์



ที่มา : (Richard H. Cox. 1990 : 228 อ้างถึงใน สมหญิง จันทุไทย, 2538)

จากแผนภูมิที่ 5 ไฮเดอร์ได้อธิบายว่า การอ้างสาเหตุในการกระทำของตนเอง เนื่องจากองค์ประกอบภายใน คือ ความสามารถ ความพยายาม องค์ประกอบภายนอกคือ ความยากของงาน โชคช่วย เช่น นักกีฬาจะบอกสาเหตุของการแพ้การแข่งขันที่ผ่านมา เพราะเขาเก่งกว่า ฝีมือดีกว่า (ความสามารถ) ชนะเพราะโชคช่วย หรือเพราะกรรมการเข้าข้าง (โชค) ทีมตรงข้ามเป็นแชมป์ 4 สมัย ทีมเราเพิ่งหัดใหม่ (ความยากของงาน) เป็นต้น

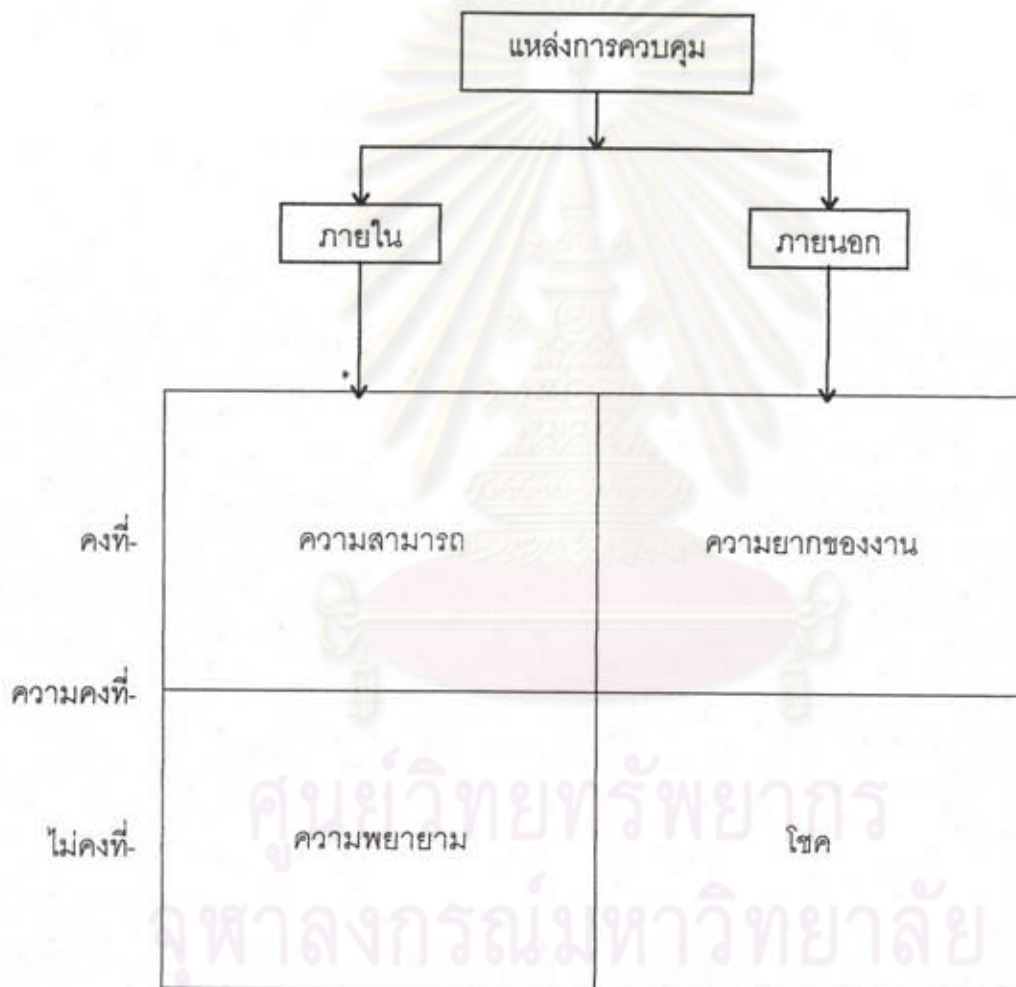
ทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไวเนอร์ (Weiner, 1972)

ไวเนอร์ ได้พัฒนาการอ้างสาเหตุของไฮเดอร์ โดยแบ่งการอ้างสาเหตุออกเป็น 2 มิติ คือ ความคงที่ (Stability) ซึ่งประกอบด้วยความคงที่และความไม่คงที่ (Stability and

Unstability) และแหล่งการควบคุม (Locus of Control) ประกอบด้วยแหล่งภายในและแหล่งภายนอก มีผลต่อผลการเล่นกีฬา และเชื่อว่าสาเหตุที่มีผลต่อความสามารถของการเล่น เนื่องมาจากองค์ประกอบภายนอก เช่น ความเชื่อ โอกาสและบุคคลอื่น ๆ ได้แก่ เพื่อนร่วมทีม กรรมการ

ไวเนอร์เชื่อว่าการอ้างสาเหตุของมนุษย์ประกอบด้วยความยากของงาน (Task difficulty) ความพยายาม (Effort) ความสามารถ (Ability) และโชค (Luck) ดังแผนภูมิที่ 6

แผนภูมิที่ 6 ทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไวเนอร์



- ที่มา : (Richard H. Cox, 1990 อ้างถึงใน สมหญิง จันทร์ไทย, 2538)

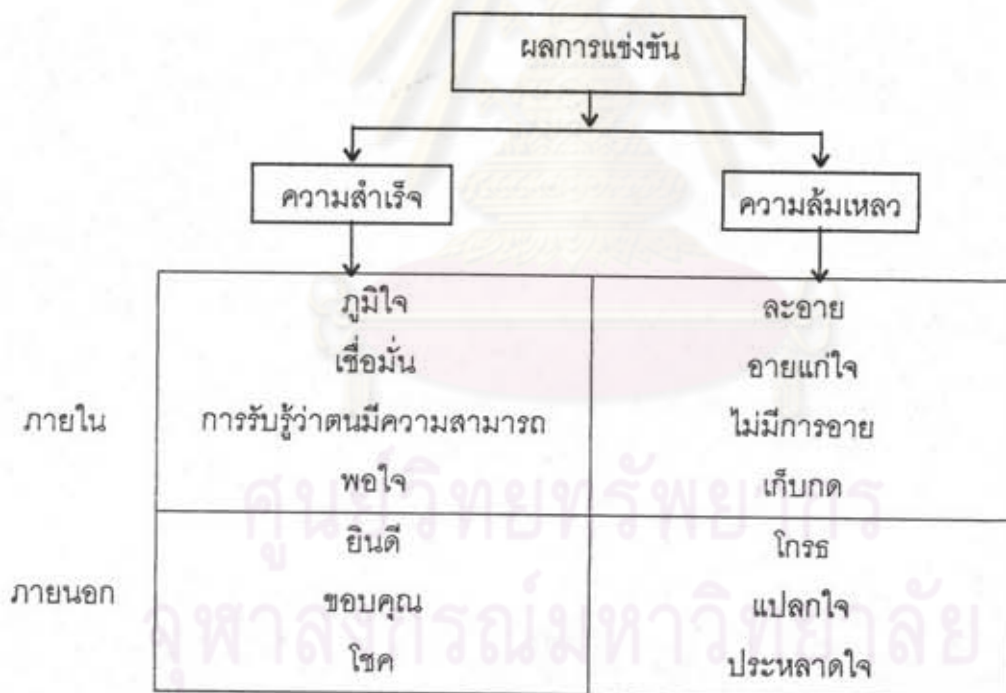
ต่อมาไวเนอร์ (Weiner, 1972) ได้เพิ่มองค์ประกอบการอ้างสาเหตุอีก 1 ประการ คือ การควบคุม ซึ่งเป็นสาเหตุที่ควบคุมได้หรือไม่ได้ ที่มีผลต่อการเล่นของนักกีฬาคนนั้น ๆ และเปลี่ยนจากแหล่งที่ทำได้ (Locus of control) มาเป็นแหล่งสาเหตุ (Locus of causality) นอกจากนั้น

ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ้างสาเหตุคือ กระบวนการสังคม ซึ่งมีผลต่อการสร้างค่านิยมของนักกีฬา และความแตกต่างในการรับรู้ในการประเมินผลความสามารถของตนเอง ในขณะที่นักกีฬาบางคนรับรู้และมองความสามารถของตนเองออกมาว่าเป็นผลสำเร็จหรือล้มเหลวจากเป้าหมายที่ตั้งไว้ อาจจะแพ้หรือชนะก็ได้ จึงทำให้เกิดความไม่แน่นอนในการอธิบายถึงการอ้างสาเหตุของนักกีฬาคคนนั้น ๆ

อิทธิพลการอ้างสาเหตุต่อความรู้สึกและอารมณ์

การอ้างสาเหตุหรือการรับรู้สาเหตุและผล มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันและอารมณ์ หากนักกีฬาอ้างสาเหตุของความสำเร็จจากแหล่งที่เกิดทั้งภายในภายนอกมีผลต่อความรู้สึกและอารมณ์ ดังแผนภูมิที่ 7

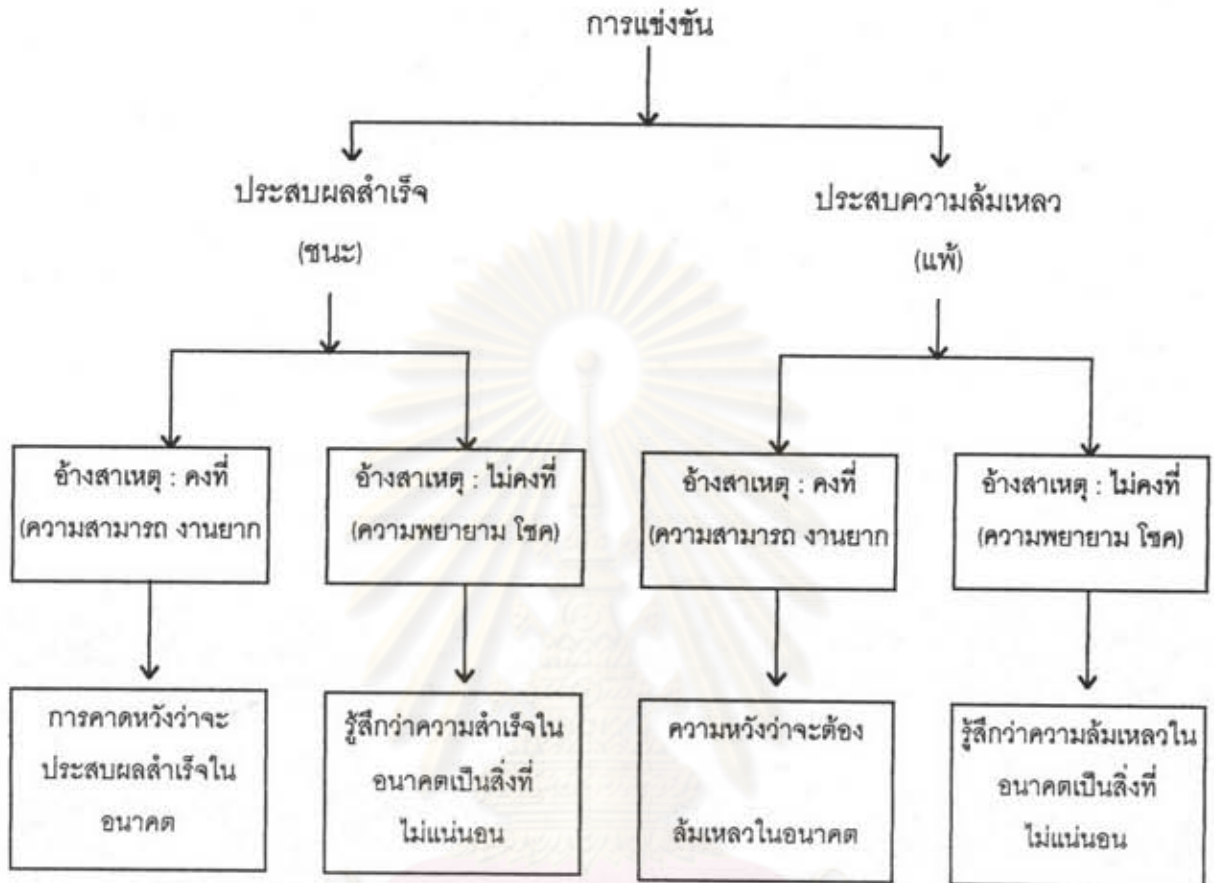
แผนภูมิที่ 7 แสดงความสัมพันธ์ที่ได้จากแหล่งควบคุม



ที่มา : (Richard H. Cox, 1990 อ้างถึงใน สมหญิง จันทุไทย, 2538)

นอกจากนี้ การอ้างความคงที่ (Stability) จะมีผลต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬาดัง
แผนภูมิที่ 8

แผนภูมิที่ 8 แสดงผลของการอ้างสาเหตุของความคงที่และไม่คงที่ของนักกีฬา



ที่มา : (Richard H. Cox, 1990 อ้างถึงใน สมหญิง จันทุไทย, 2538)

การอ้างสาเหตุของนักกีฬาเป็นการหาเหตุผลเข้าข้างตนเองเพื่อรักษาความภาคภูมิใจในตัวเองซึ่งเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการเล่นกีฬา ได้ชเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยปรับการอ้างสาเหตุเมื่อมีการรับรู้ว่าจะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว โดยเมื่อนักกีฬาประสบผลสำเร็จให้อ้างสาเหตุเป็นเพราะความสามารถของนักกีฬาคงที่ (ภายในคงที่) เพื่อสร้างความเชื่อมั่นหาก ประสบความล้มเหลว จะอ้างสาเหตุเดิมไม่ได้ เพราะจะทำลายความเชื่อมั่นและแรงจูงใจของนักกีฬา ควรจะอ้างสาเหตุเป็นเพราะขาดความพยายาม งานยาก และคู่ต่อสู้เก่งกว่า (ภายนอก-ไม่คงที่) ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่คงที่ ที่ชนะตลอดไป ดังนั้น นักกีฬาคควรมีความพยายามมากขึ้นและใช้เวลาในการฝึกซ้อมมากขึ้น

องค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการอ้างสาเหตุคือ

1. กระบวนการสังคม ซึ่งมีผลต่อการสร้างค่านิยมของนักกีฬา
2. ความแตกต่างในการรับรู้ประเมินผลตามความสามารถของตนเองในขณะที่นัก

กีฬาบางคนรับรู้ความสามารถของตนเองออกเป็นผลสำเร็จหรือล้มเหลว จากการบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ อาจจะไม่แพ้หรือชนะได้ จะทำให้เกิดผลที่ไม่แน่นอนในการอธิบายถึงการอ้างสาเหตุของนักกีฬาคนนั้น

การอ้างสาเหตุเป็นการหาเหตุผลมาอธิบายความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของตนเอง ว่า ทำไมจึงสำเร็จ ทำไมจึงเล่นหรือแข่งขันได้ดี ทำไมจึงล้มเหลว ทำไมจึงเล่นแข่งขันได้ไม่ดี คำอ้าง หรือคำอธิบายนี้มีผลต่อความรู้สึก อารมณ์ของผู้เล่น ซึ่งมีผลต่อการเล่นกีฬา ความพยายามแรงจูงใจในการเล่นทั้งขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน (ลีบสาย บุญวีรบุตร, 2536)

จากการศึกษาทฤษฎีการระบุสาเหตุหรือการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) นี้ จะเห็นว่า การอ้างสาเหตุเป็นแรงจูงใจเชิงปัญญา (Cognitive approach to motivation) ซึ่งได้พัฒนามาจากทฤษฎีของไฮเดอร์ (Heider, 1994, 1958) ความเข้าใจพื้นฐาน คือ การอ้างสาเหตุเป็นแรงจูงใจเชิงปัญญาของแต่ละบุคคลในการที่อาศัยการรับรู้ตนเองในการหาคำอธิบาย เพื่อสร้างความเข้าใจในการทำงานของคน รวมทั้งการคาดหวังผล หรือเดาเหตุการณ์ต่าง ๆ รอบตัว

การระบุสาเหตุหรือการอ้างสาเหตุ จึงหมายถึง การหาสาเหตุมาอธิบายการกระทำของตนเอง โดยพยายามหาเหตุของการกระทำนั้น ๆ ที่มีผลเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจนั่นเอง

ดังนั้น จากที่กล่าวมานี้ จึงอาจสรุปได้ว่า การระบุสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจในกีฬาด้านกีฬา หมายถึง สาเหตุหลักหรือเหตุผลที่บุคคลอธิบายเกี่ยวกับสาเหตุที่มีผลต่อแรงจูงใจในกีฬาด้านกีฬาของผลที่เกิดขึ้นตามการรับรู้ของบุคคลในด้าน

(1) ความสามารถ (Ability) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายในที่เกิดขึ้นในตัวนักกีฬา ซึ่งรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ เป็นความเชื่อว่าตนเองมีความสามารถ หรือถูกประเมินจากผู้อื่นว่า มีความสามารถ

(2) ความพยายาม (Effort) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายในที่เกิดขึ้นในตัวนักกีฬา ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่นักกีฬาทุกคนต้องมี

(3) ความยากของงาน (Task Difficulty) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายนอกที่คงที่ ซึ่งงานในที่นี้คือ การแข่งขันกีฬา

(4) โชค (Luck) ซึ่งหมายถึง ปัจจัยภายนอกที่ไม่คงที่ เช่น เรื่องของการบังเอิญ การตัดสินใจเข้าข้างของกรรมการ หรือสภาพดินฟ้าอากาศ เป็นต้น

5. วิธีการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ในทัศนะของแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1969) เขาเห็นว่าการทำงานที่จะทำให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่่ง่ายนัก เพราะความต้องการผลสัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นฝังแน่นอยู่ในวัฒนธรรม เป็นต้นว่า ศาสนา การดำเนินชีวิตและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิธีการที่บิดามารดาอบรมเลี้ยงดูบุตร จากการศึกษางานวิจัยของ คาวาโน (Kawano, 1992) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบวัฒนธรรมที่ต่างกันตามการรับรู้ความสำเร็จและความล้มเหลวใน กีฬาและสนามกีฬาระหว่างนักศึกษาระดับวิทยาลัยชาวญี่ปุ่นและชาวอเมริกัน โดยทำการเปรียบเทียบการรับรู้ความสำเร็จและความล้มเหลวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าวและเพื่อประเมินความแตกต่างของเพศภายในวัฒนธรรมเดียวกันและต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างของเพศภายในแต่ละวัฒนธรรมและความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการรับรู้ก่อนและหลังของความสำเร็จและความล้มเหลวในกีฬาและบริบทของโรงเรียนนั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดู การให้การศึกษา และพื้นฐานด้านวัฒนธรรม แมคเคลแลนด์ได้เสนอแนะว่า ในการอบรมเลี้ยงดูควรจะลดอำนาจข่มขู่ของบิดา (Father dominance) ให้น้อยลง และ สร้างทัศนคติ ค่านิยมที่เน้นผลสัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคล แทนที่จะเน้นการพึ่งพาอาศัยและอำนาจ จากภายนอกซึ่งบุคคลไม่สามารถจะควบคุมได้อันเป็นสิ่งสำคัญมาก นอกจากนี้ แมคเคลแลนด์ยังได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายอีก 3 ประการ คือ

1. การฝึกหัดให้บุคคลสนใจกับความคิดเห็นของคนอื่น (Other directedness) เพื่อให้บุคคลคลายยึดมั่นในประเพณี หันมาหาเครื่องยึดเหนี่ยวอย่างอื่นสำหรับควบคุมการปฏิบัติเชิงสังคมและมีการรณรงค์ทางอุดมการณ์ (Ideological campaign) ซึ่งจะช่วยให้บุคคล มีความมั่นคงในอุดมการณ์เพิ่มขึ้น

2. การจัดให้เด็กเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น โดยเน้นถึงความสำคัญของการจัดให้เด็กเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับเด็กอื่นเป็นหมู่คณะ เพื่อให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและเกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

3. การช่วยให้บุคคลมีความคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ (Achievement related fantasies) โดยการสนับสนุนทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ในห้องเรียนควรมีการสอนให้เด็กคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์และสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างจินตภาพขึ้น ซึ่งผู้เรียนอาจนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

นอกจากนี้แมคเคลแลนด์ ยังเน้นว่า ควรใช้คนที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงอยู่แล้ว ที่มีอยู่ในสังคมให้เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น กล่าวคือ ควรพยายามชักจูงให้ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ประกอบธุรกิจหรือวิสาหกิจเกี่ยวกับการผลิต (Productive enterprise) ให้มากขึ้น

ในการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น โรเซน (Rosen, 1959) อ้างถึงในสุรางค์ ใคว์ตระกูล,

2536) ได้เสนอแนะวิธีการฝึกให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังต่อไปนี้

1. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามทำอะไรได้สำเร็จ พ่อแม่อาจสอนโดยการชี้แนะให้เด็กแก้ปัญหาตามลำดับขั้น จะทำให้เด็กกล้าที่จะพยายามและกระทำให้ถึงมาตรฐาน
2. ให้รางวัลแก่เด็กที่มีความพยายามเพื่อบรรลุความสำเร็จด้วยตนเอง
3. สภาพการดำเนินชีวิตและผลสัมฤทธิ์ของบิดามารดาเอง จะเป็นสิ่งที่ทำให้เด็ก เกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงได้

ตามแนวคิดของแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961 อ้างถึงในทศพร ประเสริฐสุข, 2525) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จัดเป็นแรงจูงใจทางบวกที่ได้รับการพัฒนามาจากพัฒนาการทางความคาดหวังของเด็ก กล่าวคือ เมื่อเด็กอยู่ในสถานการณ์ใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Situation) เช่น กำลังแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ในตอนแรกเด็กจะไม่มีมีความคาดหวังว่าตนจะสามารถแก้ปัญหาได้ แต่ถ้าปัญหานั้นไม่มากจนเกินไป และสามารถแก้ปัญหานั้นได้ เด็กจะเริ่มพัฒนาความคาดหวังขึ้น จะเห็นได้ว่าการประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา และสามารถทำนายผลของสถานการณ์นั้นได้จะทำให้เด็กได้รับการเสริมแรงทางบวกอันเป็นการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อเวลาผ่านไปปัญหาเดิมนั้นก็จะกลายเป็นความแปลกใหม่ลง กล่าวคือเมื่อได้แก้ปัญหาเดิมและทำได้ก็จะไม่ทำให้เกิดความรู้สึกสำเร็จอีก ดังนั้นบิดามารดาจึงควรจัดเตรียมสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นเพื่อเด็กจะได้พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือพัฒนาความคาดหวังในความสำเร็จต่อไป แต่ถ้าปัญหานั้นซับซ้อนมากเกินไปจนกว่าที่เด็กจะแก้ปัญหาได้สำเร็จ เด็กจะกลายเป็นบุคคลที่กลัวความล้มเหลวได้

แอลชูเลอร์ (Alschuler, 1973 อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2536) รวบรวมผลงานการศึกษาเกี่ยวกับการอบรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเด็กวัยรุ่นที่เรียนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน ผลของการอบรมทำให้นักเรียนที่ได้รับการอบรมมีการเรียน ดีขึ้นและมีความสนใจในวิชาใหม่ ๆ และประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เคยทำ

หลักที่ใช้ในการอบรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในโรงเรียนมีดังต่อไปนี้

1. สอนให้นักเรียนพิจารณาหรือศึกษาตนเองว่ามีจุดเด่นหรือความสามารถพิเศษอะไรบ้าง
2. ตั้งวัตถุประสงค์ในการทำงานโดยคำนึงถึงความสามารถของตน
3. รู้จักใช้การเสี่ยงในความสำเร็จปานกลาง คือ ไม่สูงเกินไปและต่ำเกินไป หรือไม่ง่ายหรือยากจนเกินไป
4. รู้จักวางแผนงานเพื่อที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ
5. รู้จักประเมินผลงานที่ทำ และใช้ข้อมูลผลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้น

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจในวิชาพลศึกษาว่า การที่ครูสามารถหาวิธีสร้างแรงจูงใจที่ดีได้นั้น จะช่วยให้การเรียนการสอนของนักเรียนบรรลุจุดหมายอย่างมีประสิทธิภาพ วิธีสร้างแรงจูงใจอาจกระทำได้ด้วยวิธีต่อไปนี้

1. การสร้างความพอใจในการเรียนการฝึก
2. การจัดกิจกรรมให้เหมาะสม
3. วิธีสอนที่มีประสิทธิภาพ
4. การสร้างสภาพการณ์ที่ท้าทายต่อนักเรียน
5. การจัดการแข่งขัน
6. การจัดกิจกรรมที่มีความหมายต่อนักเรียน
7. การยกย่องในความสำเร็จ
8. การจัดกิจกรรมพิเศษส่งท้าย
9. หลีกเลี่ยงการเน้นแรงจูงใจมากเกินไป
10. การหลีกเลี่ยงความผิดหวัง

ในปีเดียวกัน วรศักดิ์ เพียรชอบ ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยา ก่อนการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่าย คือ คำชมเชยและกล่าวคำที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึก เป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้ โดยที่ผู้ฝึก กบอผลที่นักกีฬาสามารถทำได้
2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้ให้นักกีฬาสามารถยืนหยัดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุด และดีที่สุด
3. ควรจะเพิ่มและลดความตื่นเต้น และความอึกโหมในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้อง เช่น การนั่งสมาธิและการสะกดจิต
4. ควรจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด
5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคนเป็นสำคัญ
6. ผู้ฝึกซ้อมควรจะหาทางช่วยเหลือให้นักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อม และการให้แรงเสริม

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ความเชื่อว่า ได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น
8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม
9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบการเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาธิปไตย
10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬา โดยที่โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้
11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่ยอมรับปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา
12. ผู้ฝึกสอนควรมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอนและผู้ดู และความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีผู้ฝึกซ้อมจะทำให้ให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว
13. การสร้างความกังวลใจ และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา
14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

จากการศึกษาวิจัยด้านจิตวิทยาการกีฬา สมบัติ กาญจนกิจ (2532) กล่าวว่าตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในเชิงกีฬา จะต้องประกอบด้วย

1. ความมุ่งมั่นทุ่มเท (Commitment) ในการฝึกหัด ฝึกซ้อมและเตรียมตัวเพื่อ การแข่งขัน
2. มีความหยิ่งและภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีนักกีฬา (Pride) กล่าวคือ จะเล่นกีฬาหรือ แข่งขันกีฬาอย่างเต็มที่เต็มฝีมือและสม่าเสมอ
3. นักกีฬาจะต้องมีน้ำใจอยากจะเล่น 'มีไฟ' เพื่อความเป็นเลิศ (Self - Orientation) อยู่ตลอดเวลา
4. นักกีฬาจะต้องพยายามแข่งขันกับคู่แข่งที่แกร่งกว่า (Mastery Orientation) เพื่อเรียนรู้กลยุทธ์ เรียนรู้และสร้างบรรยากาศชนะต่อไป
5. นักกีฬาต้องมีความมั่นใจในตนเอง (Self-Confidence)
6. นักกีฬาต้องควบคุมตนเอง (Self-Control) คือมีสติควบคุมตนเอง สถานการณ์และเกมส์การแข่งขันได้
7. นักกีฬาจะต้องกำหนดเป้าหมาย (Goal Direction) ทิศทางมีเป้าหมายระยะสั้นและ

ระยะยาวเฉพาะเจาะจงและสามารถทำได้

8. นักกีฬาจะต้องสร้างทัศนคติที่ดี (Positive Attitude) กล่าวคือ เมื่อตกอยู่ในสภาพเป็นรองในการแข่งขัน ก็ตั้งสติทบทวนเป้าประสงค์ วิเคราะห์สาเหตุหาทางแก้ปัญหา ไม่ปล่อยให้ตกเป็นเหยื่อของสถานการณ์

9. นักกีฬาจะต้องมีความสามารถควบคุม และจัดการแก้ไขปัญหา (Coping Ability) และสถานการณ์ได้ดี

10. นักกีฬาจะต้องรู้จักผสมผสานทักษะกีฬากับกรรมวิธีกลยุทธ์ในการเล่นกับผู้ร่วมทีม หรือผู้เกี่ยวข้องได้ (harmony)

โค้ชผู้สอน หรือผู้เกี่ยวข้องควรจะเตรียมนักกีฬาให้สมบูรณ์ด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. สมรรถภาพทางกาย
2. เทคนิค ทักษะ และกลยุทธ์ ในกีฬานั้น
3. การเตรียมสภาพจิตใจ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้พร้อมที่จะแสดงความสามารถขั้นสูงสุดในการแข่งขันกลยุทธ์ทางกีฬานั้น

ศาสตราจารย์ออลิค และศาสตราจารย์บาร์ติงตัน ได้รายงานวิจัยนักกีฬาโอลิมปิกของแคนาดา เกี่ยวกับสภาพจิตใจและความเป็นเลิศ โดยสรุปว่า ความพร้อมทางจิตใจเป็นสมบัติของความเป็นเลิศ ซึ่งมีองค์ประกอบ

1. คุณภาพของการเตรียมจิตใจเพื่อการแข่งขัน เช่น การวางแผน การประเมินผล หรือแผนเปลี่ยนแปลง เป็นต้น

2. ความสามารถที่เอาชนะพฤติกรรมแสดงถดถอย เช่น การปฏิบัติตามแผน ความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

3. ตั้งใจและสัญญาที่จะมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศโดยแท้

4. คุณภาพในการฝึกซ้อม เช่น การตั้งเป้าประสงค์ประจำวัน การสร้างภาพทางจิต

5. ความสามารถในการเรียกจุดตั้งใจ

6. การควบคุมจินตนาการที่ดีกว่า และ

จากงานวิจัยที่ได้สำรวจความสำเร็จของนักกีฬา เลิศเพื่อการแข่งขันในระดับนานาชาติ พอสรุปได้ดังนี้

1. นักกีฬาที่มีบุคลิกลักษณะประสบความสำเร็จสูง ได้แก่

1.1 มีความมั่นใจสูงกว่านักกีฬาโดยทั่วไป

- 1.2 มีสมาธิและความแน่วแน่ที่ดีกว่า
- 1.3 มีความคิด ฝึกซ้อมที่มุ่งมั่นมากกว่านักกีฬาทั่วไป
- 1.4 ควบคุมความวิตกกังวล หรือสิ่งรบกวนใจได้ดีกว่า
- 1.5 มีความมุ่งมั่นจริงจังเพื่อความสำเร็จมากกว่า
- 1.6 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า (สมบัติ กาญจนกิจ, 2532)

ประเด็นสำคัญ 7 ประการที่ก้าวไปสู่ความสำเร็จสูงสุด

ชาลส์ กราฟิวด์ (อ้างถึงในสงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2529) ได้สรุปผลการวิจัยผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต เรียกว่า เคล็ดลับ 7 ประการ ที่บุคคลสามารถก้าวไปสู่ความสำเร็จ สูงสุดในชีวิตดังนี้

1. **ทำชีวิตทุกขั้นตอนของเราให้ดีที่สุด** กราฟิวด์วิจัยพบว่า บุคคลที่ทำงานหามรุ่งหามค่ำ ไม่รู้จักแบ่งเวลา จะพบความสำเร็จเพียงขั้นต้นเท่านั้น หลังจากนั้นจะอยู่ระดับปานกลางหรือลดลง เพราะเขาจะกลายเป็นคนบ้างาน แต่บุคคลที่พบกับความสำเร็จอย่างสูงนั้นจะเป็นคนที่รู้จักแบ่งเวลาว่าช่วงไหนจะทำงาน ช่วงไหนจะพักผ่อน เป็นต้น

2. **เลือกทำงานที่เราชอบ** กราฟิวด์พบว่า บุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงจะเลือกทำงานที่ตนชอบมากที่สุด คือ เขาจะทำงานที่ชอบถึง 2 ใน 3 ของเวลาทำงาน และเพียง 1 ใน 3 ทำงานที่ไม่ชอบ ทั้งนี้เขาต้องสนองความพึงพอใจต่อจิตใจภายในของตนเอง ไม่ให้ต้องการที่จะสนองรางวัลจากภายนอก เช่น การได้เงินเดือน 2 ชั้น หรือได้มาซึ่งตำแหน่งหรืออำนาจ แต่พอถึงปลายทางเขาจะได้สองอย่างพร้อม ๆ กัน ทั้งนี้เพราะเขาพึงพอใจในสิ่งที่เขากระทำมากกว่า จึงทำให้ทำงานได้ดีและได้ผลตอบแทนภายหลังสุด

3. **พยายามคิดคำนึงก่อนที่จะทำงานเสี่ยง งานลำบาก หรือท้าทายก่อนทุกครั้ง** กราฟิวด์พบว่า บุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง จะทำใจของเขาให้มั่นคง เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นครั้งแล้วครั้งเล่า เช่น แจ็ค นิคครอส นักกอล์ฟที่มีชื่อเสียง ก่อนที่เขาจะลงเล่นทุกครั้ง เขาจะต้องวาดภาพในใจให้แจ่มชัดก่อนแล้วว่า จะตีลูกอย่างไรให้ดีที่สุด

4. **จงทำผลสำเร็จของงาน ไม่ใช่มุ่งความสมบูรณ์อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยของงาน** กราฟิวด์ได้พบว่าคนที่มีความทะเยอทะยาน และทำงานหนักจำนวนไม่ใช่น้อย คิดคำนึงถึงการทำงานที่จะให้ได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่ให้มีข้อบกพร่องได้ ผลปรากฏว่า ทำงานได้น้อยมาก เช่น ศาสตราจารย์คนหนึ่งที่ต้องการจะเขียนบทละครให้ดีที่สุด เลยทำให้เขียนได้ช้า แต่บุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง เขาจะคำนึงถึงความสำเร็จของงานมากกว่าที่จะให้งานออกมาสมบูรณ์แบบทุกประการ

5. ต้องมีจิตใจเสี่ยงต่อการกระทำ กราฟิวด์พบว่า บุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง เขาจะเสี่ยงในการทำงาน ไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใดในเรื่องได้วางแผนและตัดสินใจแล้ว คนที่ไม่ประสบความสำเร็จ แม้ว่าจะมีความสามารถอยู่ในตัวแล้วแต่ไม่กล้าเสี่ยง เนื่องจากเกิดจิตหวาดกลัวต่าง ๆ นานา จึงไม่กล้าแสดงออก

6. อย่าประเมินค่าตัวเองต่ำหรือไม่มีความสามารถ กราฟิวด์พบว่า บุคคลส่วนมากรู้จักตัวเองว่ามีความสามารถในขอบเขตจำกัด แท้ที่จริงแล้วเรายังไม่ทราบที่เรายังมีความสามารถ ที่ซ่อนเร้นในตัวเองอีกมาก ดังนั้น บุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง เขาจะพยายามทุ่มเทตัวเอง เพื่อบรรลุถึงสิ่งที่เขาได้รับผิดชอบอยู่ เขาจะไม่ประเมินค่าตัวเองต่ำ

7. แข่งขันกับตัวเอง กราฟิวด์พบว่า บุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงจะแข่งขันกับตัวเองอยู่ตลอดเวลา การทำงานชิ้นหลังจะต้องให้ดีกว่างานชิ้นแรก มิใช่ถือเป้าหมายคู่แข่งชั้นเป็นสิ่งที่สูงสุด



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั่วไป

รำไพทิพย์ ธีรนิติ (2515) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นปีที่ 1 จำนวน 240 คน เป็นชาย 120 คน หญิง 120 คน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษานหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

มุกดา ศรียงค์ (2515) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทยและเด็กจีน” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 300 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กไทย 150 คน และกลุ่มเด็กจีน 150 คน พบว่า ทั้งเด็กไทยและเด็กจีนเพศหญิงมีความเกรงใจสูงกว่าเพศชาย ไม่มีความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยและเด็กจีน ในกลุ่มเด็กไทย เด็กหญิงไทยและเด็กชายไทยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

เปรมจิต ทศตะ (2516) ที่ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการประมาณค่าตนเอง ลักษณะความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการแก้ปัญหาโดยใช้หลักการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 599 คน ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนชายมีลักษณะความเป็นผู้นำและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ

दनัย गाममाने (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับแบบ

เอาใจใส่เกินไป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นปีที่ 6 และ 7 จำนวน 540 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความอยากรู้อยากเห็น มีความสัมพันธ์อย่างเชื่อมั่นสูง และเมื่อทำการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างทั้งสองพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ น้อยกว่าของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมธี โพธิ์พัฒน์ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์” โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 886 คน ซึ่งเป็นนักเรียนในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด แบบทดสอบที่ใช้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบ Rating Scale 5 ช่วง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จินตนา อินทรไทย (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน จำนวน 300 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มตามสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ระดับสูง 100 คน ระดับกลาง 100 คน และระดับต่ำ 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 50 ข้อ นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่สุด

ดารณี วงษ์อยู่น้อย (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพมหานคร ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จำนวน 16 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่ได้รับคำเอกสารข้อสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน

ทั้งสองกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น แต่เมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายหลังการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับเอกสารข้อสนเทศ แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เมื่อได้รับคำปรึกษากลุ่ม หรือได้รับเอกสารข้อสนเทศเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น และนักเรียน ที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับเอกสารข้อสนเทศ

ทศพร ประเสริฐสุข (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ศึกษาการสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับเด็กด้อยสัมฤทธิ์” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุมและกลุ่มปกติ ผลการวิจัยพบว่า โมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถใช้สอนเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้สูง

สุวรรณ ตริชัน (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร จำนวน 30 คน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนแบบปกติ พบว่า การสอนแบบปกติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าเดิม และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ พบว่า การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบการสอนแบบปกติและการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ พบว่า การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการสอนแบบปกติ

จรัส อุณัฐดิวัฒน์ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลว ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีมโนภาพเกี่ยวกับตน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 275 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 275 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีมโนภาพเกี่ยวกับตนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีการระบุสาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถและความพยายามใน

ระดับสูงกว่านักเรียนที่มีมโนภาพเกี่ยวกับตน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์พบว่า มโนภาพเกี่ยวกับตนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์พบว่า มโนภาพเกี่ยวกับตน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ การระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่า เป็นเพราะความสามารถและความพยายาม และมีความสัมพันธ์ทางลบกับการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะโชคไม่ดี การระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ โชคไม่ดี และงานยาก ในด้านผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์พบว่า ความสัมพันธ์ทางบวกกับการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายามและมีความสัมพันธ์ทางลบกับการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะโชคไม่ดี อย่างไรก็ตามการศึกษานี้เป็นเพียงการศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการระบุนสาเหตุ ไม่ได้ทำการศึกษาถึงผลของการระบุนสาเหตุที่มีผลต่อความรู้สึก ความคาดหวังและพฤติกรรมภายหลัง

ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตินวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์” โดยใช้กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 215 คน กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ สอนกลุ่มละ 13 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที แล้วเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัญชัญ พรสมผล (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “กฤตกรรมกลุ่มและรายบุคคลของนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ” โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 120 คน จำแนกเป็นกลุ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และกลุ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ กลุ่มละจำนวน 60 คน สุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเข้ารับการทดลองเพื่อวัดตัวแปรตามเป็น 2 สภาพการณ์ คือ สภาพการณ์กลุ่ม รายบุคคล สภาพการณ์กลุ่มมี 10 กลุ่ม ๆ ละ 3 คน และรายบุคคลจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใช้วัดตัวแปรอิสระ และกิจกรรมการสำรวจอวกาศ (NASA) (เป็นเครื่องมือใช้วัดตัวแปรตามโดยการวิเคราะห์ข้อมูลความแปรปรวนแบบ 2 ทาง) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เมื่อทำงานเป็นกลุ่มจะมีกฤตกรรมสูงกว่าเมื่อทำงานเป็นรายบุคคล
2. ความแตกต่างระหว่างกฤตกรรมกลุ่ม รายบุคคลในกลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไม่สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา

พีรเจต รุ่งทอง (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย” โดยการศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536” และเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาจำนวน 800 คน แยกเป็นนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจำนวน 256 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก.
2. แรงจูงใจของนักกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน
3. นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก
4. แรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

วัชระ คำเพ็ง (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักมวยไทยอาชีพ จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน ได้แก่ กลุ่มที่ 1 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในอดีต กลุ่ม 2 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในอดีต กลุ่ม 3 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในปัจจุบัน และกลุ่ม 4 นักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในปัจจุบันนั้น ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ กลุ่มนักมวยไทยในอดีตและกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยกับสถานภาพของนักมวยไทยต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ

ศรุตี ศรีจันทร์วงศ์ (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การระบุสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในสถานการณ์การกีฬาของนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงประเภทบุคคลที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 26 ปีพุทธศักราช 2536” โดยทำการศึกษา

เปรียบเทียบการระบุนสาเหตุของความสำเร็ จและความล้มเหลวในสถานการณ์กีฬาของนักเรียนชายและนักกีฬาหญิงประเภทบุคคลที่เข้าร่วมแข่งขันในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 26 ปีพุทธศักราช 2536 และเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ร่วม ระหว่างกลุ่มนักกีฬากับเพศที่มีผลต่อการระบุนสาเหตุ ตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทนนิส เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน ยูโด และฟันดาบประเภทบุคคลเดี่ยว จำนวน 200 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 100 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. การระบุนสาเหตุไปสู่ โชค นักกีฬาประสบความสำเร็จ กับนักกีฬาประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. การระบุนสาเหตุไปสู่สภาพการแข่งขัน นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
3. การระบุนสาเหตุไปสู่ ความยากของงาน นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
4. การระบุนสาเหตุไปสู่ ความอดคิดของโค้ช นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และมีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
5. การระบุนสาเหตุไปสู่ อารมณ์ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
6. การระบุนสาเหตุไปสู่ ความพยายามชั่วขณะ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
7. การระบุนสาเหตุไปสู่ ความสามารถ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
8. การระบุนสาเหตุไปสู่ ความพยายามถาวร นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จกับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว ไม่แตกต่างกัน นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

บุษบา แสงวรรณธีระ (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาภูมิหลังทางสังคมของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี” โดยแยกตามชนิดกีฬาและเพศนักเรียน กลุ่มประชากรคือนักเรียนจำนวน 172 คน ผลการวิจัยพบว่า

ภูมิหลังทางสังคมของนักเรียนเมื่อแยกตามชนิดกีฬา และแยกตามเพศนักเรียนส่วนใหญ่จะมีลักษณะที่เหมือนกันดังนี้ บิดามารดามีเชื้อชาติไทยและนับถือศาสนาพุทธ บิดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพรับราชการ มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพส่วนตัว ครอบครัวมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000 บาท หรือต่ำกว่า มีภูมิลำเนาเดิมและปัจจุบันอยู่ในชนบทที่อยู่นอกเขตสุขาภิบาลที่มีสถานที่กลางแจ้ง ที่สามารถออกกำลังกายได้ ทั้งบิดามารดาและนักเรียนเคยแข่งขันกีฬาในระดับโรงเรียนมาก่อน ในปัจจุบันบิดามารดาไม่ได้เล่นกีฬานักเรียนเล่นกีฬาที่ถนัดในปัจจุบันเพราะใจชอบโดยมีครูพลศึกษาเป็นผู้แนะนำ ความคาดหวังของบิดามารดาในความสำเร็จทางกีฬาของนักเรียนก่อนเข้าโรงเรียนกีฬาจะคาดหวังปานกลาง หลังจากนั้นจะคาดหวังสูงมาก ยกเว้น

1. ลำดับที่ในการเกิดของนักเรียน เมื่อแยกตามชนิดกีฬา นักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นบุตรคนเล็กและเมื่อแยกตามเพศ นักเรียนชายเป็นบุตรคนโต นักเรียนหญิงเป็นบุตรคนเล็ก
2. ภูมิลำเนาเดิมและปัจจุบันของนักเรียน กีฬาว่ายน้ำ เทนนิส และยิมนาสติก อยู่ในเมืองในเขตเทศบาล
3. การเล่นกีฬาที่ถนัดในปัจจุบันของนักเรียน กีฬาว่ายน้ำ เทนนิส และยิมนาสติก ที่บิดามารดาเป็นผู้สนับสนุน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั่วไป

ไวเนอร์ และคูลกา (Weiner and Kulka, 1970) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการระบุนสาเหตุและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำนั้น มักจะมีการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวในลักษณะที่แตกต่างกัน โดยบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมมุ่งสู่สัมฤทธิ์ผลมากกว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีแนวโน้มที่จะอธิบายถึงความล้มเหลวที่เกิดขึ้น เนื่องจากมาจากตัวเขาเอง และถึงแม้จะประสบความล้มเหลว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็ยังยืนยันกรานที่จะกระทำต่อไป เนื่องจากเขามีความเชื่อว่า ความล้มเหลวของเขานั้นเกิดจากขาดความพยายาม ในขณะที่บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีแนวโน้มที่จะอธิบายความล้มเหลวว่าเกิดจากมีความสามารถไม่เพียงพอ ความยากของงานและความโชคร้าย ซึ่งการอธิบายเช่นนี้ก็เพื่อที่จะรักษาภาพพจน์ที่ดีของตนไว้ เนื่องจากสาเหตุของความล้มเหลวเป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถควบคุมได้

แอนัสตาซี (Anastasi, 1971) กล่าวว่า มีข้อมูล ต่าง ๆ จำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าใน USA เพศชายจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าหญิง ตัวอย่างง่าย ๆ ก็คือ ผลการสอบเพื่อแนะนำอาชีพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือจากการวิจัยในเกรด 4, 6, 8 และ 12 ซึ่งชี้ชัดว่าเด็กหญิงจะมีระดับความมุ่งหวังต่ำ กว่าชาย หลังจากที่แมคเคลแลนด์ คนอื่น ๆ ได้ศึกษาในเรื่องนี้ก็พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของทั้งสองเพศ

คูลกา (Kulka, 1972) ได้ศึกษาพบผลที่สอดคล้องกัน คือ เขาได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และต่ำ โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบว่า ตัวเลขถัดไปจากที่กำหนดให้เป็นเลข 0 หรือเลข 1 โดยบอกกลุ่มตัวอย่างว่า ตัวเลขนี้ได้กำหนดขึ้นมาอย่างมีหลักเกณฑ์ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ตัวเลขที่ใช้ในการวิจัยเป็นตัวเลขที่ทำการสุ่มมา หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างบางคนรับรู้ว่าจะประสบความสำเร็จ และบางคนรับรู้ว่าจะประสบความล้มเหลว ต่อจากนั้น ถาถามการระบุนสาเหตุของความล้มเหลว และความล้มเหลวจากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ส่วนมากจะมีการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่า เป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม และมีการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่า เป็นเพราะขาดความพยายาม ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

มีการระบุสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ

แมคมาฮาน (McMahan, 1973) ได้รายงานว่ามีผู้หญิงส่วนมากชอบที่จะระบุสาเหตุของความล้มเหลวในความไม่คงที่และปัจจัยภายนอก คือ ระบุสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะโชคไม่ดี และงานง่าย มีผู้หญิงส่วนน้อยที่จะระบุสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะความสามารถและความพยายาม ผู้หญิงจะระบุสาเหตุของความล้มเหลวว่า เป็นเพราะขาดความสามารถและโชคไม่ดี

ไรต์เมอร์ (Riemer, 1975) ทำการศึกษาถึงอิทธิพลของความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุที่มีต่อความรู้สึก โดยเขาทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย 64 คน และวิธีการทดลองกระทำโดยให้การชี้แนะกับกลุ่มตัวอย่างว่า ความสำเร็จของการฝึกเล่นเปียโนของเขาเกิดจากความสามารถ ความพยายาม ความง่ายของงาน หรือความบังเอิญ จากนั้นให้ผลย้อนกลับถึงผลการฝึกหัดเปียโนของกลุ่มตัวอย่างทุกคน ซึ่งการทดลองนี้ได้ผลเป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการชี้แนะว่า ความสำเร็จเกิดจากปัจจัยภายใน คือ ความสามารถและความพยายาม จะรายงานความรู้สึกทางบวกมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการชี้แนะว่า ความสำเร็จเกิดจากปัจจัยภายนอก ผลการศึกษาที่ได้รับนี้ได้ผลตรงกันทั้งกลุ่มตัวอย่างชายและหญิง

นิโคลส์ (Nicholls, 1975) และดวิกและเรปปูชี (Dweck & Reppucci, 1973 อ้างถึงใน ศรีจิตร์ศรีจันทร์วงศ์, 2536) ได้รายงานผลของการวิจัยว่า ผู้หญิงวัยรุ่นมีแนวโน้มต่อการระบุสาเหตุของความล้มเหลวมาจากความสามารถต่ำ (การระบุสาเหตุภายใน) ในขณะที่วัยรุ่นชายมีการระบุสาเหตุของความล้มเหลวมาจากโชคไม่ดี หรือความพยายามต่ำ (การระบุสาเหตุความไม่คงที่) สาเหตุไปสู่ความสามารถมากกว่าเพศหญิง

ไอคส์และไลย์เด็น (Ickes and Layden, 1978 อ้างถึงใน ศรีจิตร์ศรีจันทร์วงศ์, 2536) ได้มีการศึกษาวิจัยโดยการถามนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง ต่อการระบุสาเหตุของความล้มเหลวของเขาเหล่านั้น จากหลาย ๆ สาเหตุ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เพศชายมีการระบุสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะปัจจัยภายในมากกว่าเพศหญิง เพศชายและผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีแนวโน้มต่อการระบุสาเหตุของความล้มเหลวจากสาเหตุภายในมากกว่าเพศหญิง และผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และยังมีการพบว่า เพศชายมีความคล้ายคลึงกัน ต่อการระบุสาเหตุของความล้มเหลวที่ไม่มีสาเหตุอื่น ๆ การมองภาพที่ปรากฏของความล้มเหลวยังคงเป็นความแตกต่างกันสูง

บรูค (Burke, 1978) ศึกษาผลของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างการนับถือตนเองและผลการทำงานต่อการระบุนสาเหตุของนักศึกษาชาย ที่มีอายุเฉลี่ย 23.31 ปี จำนวน 90 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่มีการนับถือตนเองสูง กลางและต่ำ และให้กลุ่มตัวอย่างประเมินสาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลวจาก 4 สาเหตุ คือ ความสามารถ ความพยายาม ความยากของงาน และโชค ผลการศึกษาพบว่า บุคคลจะระบุนสาเหตุไปที่ความสามารถและความยากของงาน เมื่อผลการทำงานสอดคล้องกับระดับความนับถือตนเอง ส่วนผู้ที่ระดับผลการทำงานไม่สอดคล้องกับระดับการนับถือตนเอง มีแนวโน้มที่จะระบุนสาเหตุไปสู่โชค นั่นคือ ผู้ที่มีระดับความนับถือตนเองต่ำจะระบุนสาเหตุของความล้มเหลวไปที่ความสามารถและความยากของงาน เช่นเดียวกับผู้ที่มีความนับถือตนเองปานกลางและสูงก็จะระบุนสาเหตุของความล้มเหลวไปสู่ความสามารถ และความยากของงาน ในขณะที่ผู้ที่มีระดับความนับถือตนเองต่ำมีแนวโน้มจะระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเกิดจากโชค และผู้ที่มีระดับความนับถือตนเองปานกลางและสูง ก็มักจะระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเกิดจากโชคเช่นกัน ส่วนการระบุนสาเหตุไปสู่ความพยายาม พบว่า ไม่ได้มีผลมาจากความสอดคล้องระหว่างผลการทำงานและความนับถือตนเอง แต่เป็นผลจากการรับรู้ผลการทำงานว่าได้รับความสำเร็จ หรือได้รับความล้มเหลว โดยพบว่า บุคคลจะระบุนสาเหตุไปที่ความสามารถและความพยายาม เมื่อได้รับความสำเร็จมากกว่าเมื่อได้รับความล้มเหลว

ฟรีส (Frieze, 1981) ได้รายงานการวิจัยว่า เพศหญิงและเพศชายทุกระดับอายุมีแนวโน้มต่อการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลวแตกต่างกัน และมีความคาดหวังในความสำเร็จในอนาคตที่แตกต่างกันด้วย โดยที่เพศหญิงมีความคาดหวังในความสำเร็จต่ำกว่าเพศชาย และเพศหญิงจะประเมินผลงานของตนเองต่ำกว่าเพศชาย ซึ่งสิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับงานที่ต้องใช้สติปัญญา งานศิลปะ และงานที่ใช้ทักษะทางร่างกาย

อาเมิส (Ames, 1978) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลว กับอัตมโนทัศน์ โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 112 คน จากผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน จะมีการระบุนสาเหตุแตกต่างกันด้วย โดยพบว่าในกรณีที่ได้รับความสำเร็จ นักเรียนที่มีอัตมโนทัศน์สูงจะระบุนสาเหตุไปสู่ความสามารถมากกว่านักเรียนที่มีอัตมโนทัศน์ต่ำ แต่ไม่พบความแตกต่างกันในการระบุนสาเหตุของนักเรียนที่ได้รับความสำเร็จ

เคลน (Klein, 1982) จากการศึกษาของเขาพบว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมี

การระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม ส่วนในกรณีที่ประสบความสำเร็จได้หากมีการเพิ่มความพยายาม ในขณะที่บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะระบุนสาเหตุของความล้มเหลวมาจากสิ่งที่เขาไม่สามารถควบคุมได้คือ โชคดี หรืองานง่าย ส่วนการระบุนสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ ซึ่งการระบุนสาเหตุว่าโชคดีหรืองานง่ายเป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถควบคุมได้ เขาจึงไม่สามารถคาดหวังต่อไปว่าเขาจะประสบความสำเร็จได้และความสามารถก็เป็นสาเหตุที่มีลักษณะคงที่ ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลง ดังนั้นสิ่งล่อใจ หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำงานของบุคคลนั้นจึงมีน้อย

จิล (Gill, 1986) ได้ทำการวิจัยเรื่องความปรารถนาที่จะแข่งขันในกลุ่มนักเรียน ชายและหญิงของชั้นเรียนพลศึกษาของนักศึกษา 237 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจนักศึกษาที่ปรารถนาจะแข่งขันและไม่แข่งขัน ซึ่งตรวจสอบโดยใช้แบบสอบถามในด้านการทำงานและ ครอบครัว และแบบสอบถามเพื่อแข่งขันให้ประสบความสำเร็จที่สร้างขึ้น พบว่า เพศหญิงมีคะแนนในด้านการทำงานและการมุ่งสู่เป้าหมายสูงกว่า ในขณะที่เพศชายทำคะแนนด้านการแข่งขันให้ประสบความสำเร็จสูงกว่า

เพลท (Platt, 1988) ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 208 คน และพบผลการศึกษาที่ยืนยันรูปแบบของการระบุนสาเหตุจำเพาะ นั่นคือพบว่า การระบุนสาเหตุของความสำเร็จในชั้นมัธยมศึกษาว่าเกิดจาก ความสามารถ มีผลทางบวกต่อความคาดหวังความสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยได้อีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา

กราวนี่ (Growney, 1993) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบเกี่ยวกับแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อผู้เข้าร่วมและพัฒนาความสามารถในการกีฬาของนักกีฬาประเภทลู่วิ่งและลานระดับเพื่อวัตถุประสงค์ประกอบเกี่ยวกับแรงจูงใจที่เป็นตัวนำ ซึ่งมีอิทธิพลต่อผู้เข้าร่วมและพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและยังเป็นวัตถุประสงค์เพื่อวัตถุประสงค์ประกอบที่กระตุ้นนักกีฬาน้อยที่สุดด้วย ทั้งยังเป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อวัดหากมีอิทธิพลเกี่ยวกับแรงจูงใจตัวนำที่แตกต่างกันในกลุ่มนักกีฬาในด้านความแตกต่างทางเพศ แม้แต่กลุ่ม ระดับความสำเร็จ เชื้อชาติ ลัทธิศาสนของทุน และระยะเวลาเป็นปีในโรงเรียน ผู้เข้ารับการทดสอบใช้แบบทดสอบนี้แทนกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาประเภทลู่วิ่งและ

ความล้มเหลว/รางวัล) และองค์ประกอบใหม่ 2 ชนิด การติดตามการประกอบอาชีพในอนาคต อิทธิพลที่มีต่อครอบครัว ผลเป็น 2 มิติ (ประเภทโรงเรียน โดยแยกตามเพศ) เป็นการวิเคราะห์ ความแปรปรวนเชิงพหุคูณ โดยการใส่คะแนนองค์ประกอบเหล่านี้แสดงนัยสำคัญต่อผลรวม สำหรับเพศ $F(10, 394) = 489, p \leq (S.001)$ และประเภทโรงเรียน $F(10, 394) = 27.54, p \leq (S.001)$ ปฏิสัมพันธ์ในด้านเพศที่มีต่อประเภทโรงเรียน ปรากฏว่า ไม่มีนัยสำคัญ ตามด้วยแบบทดสอบการ วิเคราะห์ตัวแปรเดียวที่บ่งชี้ว่า องค์ประกอบของการมุ่งสู่ทีม สมรรถภาพการปล่อยพลัง และมิตร ภาพ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเพศชายและเพศหญิง องค์ประกอบของการ พัฒนาทักษะ/การแข่งขัน, การมุ่งสู่ทีม, การปล่อยพลัง กิจกรรมทางสังคม อิทธิพลของครอบครัวและผลล้มเหลวรางวัล พบว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างนักเรียนโรงเรียนกีฬาและนักเรียนโรงเรียนทั่วไป ผู้เข้ารับการทดสอบถูกควบคุมด้านร่างกายและมาตรวัด ย่อยด้านความคิดของฮาร์เตอร์ (1982) มาตรวัดแรงจูงใจในด้านการรับรู้ความสามารถ การวิ เคราะห์เชิงพหุคูณและการวิเคราะห์ที่ตามด้วยตัวแปรเดียว แสดงให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์ ระหว่างสมรรถภาพตามการรับรู้และสถานะของผู้ตอบ โดยเฉพาะผู้เข้าร่วมในโรงเรียนกีฬามีระดับ สูงกว่าผู้เข้าร่วมในโรงเรียนทั่วไปในด้านสมรรถภาพทางกายตามการรับรู้อย่างมีนัยสำคัญ ในทาง ตรงกันข้าม นักเรียนโรงเรียนทั่วไปมีระดับสมรรถภาพตามการรับรู้ในด้านพฤติกรรมทางความคิด

ดูควิน (Duquin, 1978 อ้างถึงใน ศรีจันทรวงศ์, 2536) ได้ทำการศึกษาวิจัยที่เป็น ข้อยกเว้นจากแบบแผนทั่วไป ประกอบด้วยกีฬาฟุตบอล วอลเลย์บอล และทัชบอล ผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่าเพศชายมีการระบุสาเหตุไปสู่ความสามารถมากกว่าเพศหญิง

โกรฟ และ พาร์กแมน (Grove and Pargman, 1982) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของแนว ไ้มล้มเหลวผลและผลที่ได้ในการแข่งขันที่มีต่อความสามารถด้านกีฬา โดยตรวจสอบผลทางความ คิดและพฤติกรรมของความสำเร็จและความล้มเหลวอย่างต่อเนื่องในสถานการณ์การแข่งขันซึ่ง เกี่ยวข้องกับนิสิตชาย 40 คน ตัวแปรด้านความสามารถมี 3 ตัวแปร ที่คัดเลือกเพื่อตรวจสอบคือ การคาดหวังเพื่อความสำเร็จ ปริมาณของการฝึกแรงจูงใจของตนเอง และคุณภาพในด้านความ สามารถ ผู้เข้ารับการทดลองจะถูกแจ้งให้ทราบว่า พวกเขาจะต้องแข่งขัน กับนักเรียนอีกคนหนึ่ง ใน การแข่งขันโยนลูกดอก ซึ่งการโยนที่ดีที่สุดคือ 3 ใน 5 ครั้ง ในการทดลองแต่ละครั้ง ผู้เข้ารับการ ทดลองกล่าวโอกาสของเขาของการทำคะแนนมากกว่าคู่ต่อสู้โดยการทำคะแนนมาตราส่วนที่คาด หวัง 1 ครั้ง 17 คะแนน ผู้แข่งขันจะถูกให้ฝึกในช่วงเวลา 5 นาที เพื่อให้ชินกับการไต่ครองของเขา เอง จำนวนของการขว้างที่ทำได้จะถูกบันทึกเรียบร้อยแล้ว ผู้เข้ารับการทดลองทำการขว้าง 1 ครั้ง

5 โยน ที่เป้าหมายที่ติดฝาผนัง 5 ฟุตออกไป โดยการใช้มือที่ไม่ถนัด ผลย้อนกลับจากการทดลองนี้ปรากฏว่า แต่ละคนมีทักษะหรือแพ้ต่อคู่แข่ง ซึ่งการทดลองนั้น ถูกควบคุม จากนั้นผู้เข้ารับการทดลองถูกขอร้องให้ประเมินความสำคัญของปัจจัย 6 ประการในการวัดว่าเขาแพ้หรือชนะหรือไม่ คือ ก. ความยากของงาน ข. ความสามารถตามธรรมชาติ ค. ความสามารถตามธรรมชาติของคู่แข่ง ง. ความพยายาม จ. ความพยายามของคู่แข่ง และ ฉ. โชค ผลลัพธ์ที่ได้แสดงให้เห็นชัดทั้งสิ่งที่ตามมาทั้งด้านความคิด และพฤติกรรมในฐานะเป็นผลกรรมของการแข่งขันที่คงที่โดยภาพรวมแล้ว ข้อมูลนี้แนะนำถึงการลดของแรงจูงใจพร้อมทั้งย้ำถึงความสำเร็จในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน

เฮ็นเชิน และคณะ (Henschen and Others, 1982) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการมุ่งบทบาททางเพศของนักกรีฑาหญิงโรงเรียนไฮสกูลประเภทลู่วิ่งและลาน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการมุ่งบทบาททางเพศ โดยทำการวัดในนักกรีฑาหญิงลู่วิ่งและลานจำนวน 67 คน และนักเรียนหญิงที่ไม่ได้เป็นนักกรีฑา 67 คน สมมติฐานของการศึกษานี้คือไม่มีความแตกต่างนัยสำคัญระหว่างนักกรีฑาและไม่ใช่นักกรีฑาที่มีต่อการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การทดลองบทบาทเพศชาย ทั้งสองเพศ และการทดลองบทบาทเพศหญิง เครื่องมือมาตรฐาน 2 ชนิดที่จัดไว้คือ แบบสอบถามบทบาททางเพศของเบม (Bem) และ มาตรวัดเมฮราเบียม (Mehrabian) ของแนวโน้มการบรรลุผลสำเร็จ ผลการวิจัยพบว่า การมุ่งสู่บทบาททางเพศของผู้เข้ารับการทดสอบนั้น จำแนกเป็นเพศชาย เพศหญิง ทั้งสองเพศ หรือไม่แตกต่าง การวิเคราะห์ที่กว้างกว่านี้แสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างที่มีนัยสำคัญในแรงจูงใจยังคงมีอยู่ระหว่างนักกรีฑาและไม่เป็นนักกรีฑา และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยที่แบ่งแยก ระหว่างนักกรีฑาและไม่เป็นนักกรีฑาเท่านั้น ระดับสูงของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความเกี่ยวข้องกับ เพศชายและการมุ่งสู่บทบาททั้งสองเพศ

โรเบิร์ต และดูดา (Roberts and Duda, 1984 อ้างถึงใน ศรีดี ศรีจันทร์วงศ์, 2536) ได้ศึกษาความสัมพันธ์กันในเรื่อง เพศชาย และเพศหญิงในการระบุสาเหตุความสำเร็จและความล้มเหลว โดยใช้ นักศึกษาชาย 48 คน และ นักศึกษาหญิง 49 คน ที่เป็นนักกีฬาแรคเกตบอล พบว่า เพศชายระบุสาเหตุของผลที่ได้รับจากความยากของงานและยุทธวิธีการทำงานกับรับรู้เกี่ยวกับความสามารถ ส่วนเพศหญิงนั้นให้ความสำคัญในการระบุสาเหตุถึงทักษะและโชค

โรบินสัน (Robinson, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจและอารมณ์ในการตั้งความ

สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของเยาวชน โดยประเมินจากทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์การอ้างสาเหตุของไวเนอร์ (Weiner, 1985) หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมแข่งขันกีฬาประเภททีม 6 สัปดาห์โดยศึกษากับนักเรียนทั้งชายและหญิงในระดับ 8 และ 9 ซึ่งแบบสอบถามใช้มาตรวัดของลิเคิร์ต พบว่า

1. ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวตามการรับรู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมีผลกับความสำเร็จตามการรับรู้ ซึ่งสัมพันธ์ด้วยกันกับ (ก) ภายใน, ความคงที่, และการควบคุมได้ของการอ้างสาเหตุ (ข) ลักษณะทั่วไปที่เป็นบวกของสิ่งที่เกี่ยวกับตนเอง และเกี่ยวกับผู้อื่น และ (ค) ความคาดหวังสูง
2. ความสามารถการแข่งขันกีฬาตามการรับรู้ซึ่งเล่นในบทบาทที่สำคัญในกระบวนการของผลและการคาดหวังมากกว่าการประเมินอ้างสาเหตุ
3. มิติสาเหตุมีบทบาทสำคัญที่แตกต่างกันในแต่ละภาวะความสำเร็จและความล้มเหลวตามการรับรู้

สมิคคลี (Smickly, 1990) ได้ทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ทางการเรียน ความสัมฤทธิ์ทางกีฬา อัตมโนทัศน์ การควบคุมสภาพการณ์ (Locus of control) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนโรงเรียนไฮสกูลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า การมีส่วนร่วมในกีฬาและความสำเร็จนั้นเกี่ยวข้องอย่างมีนัยสำคัญต่ออัตมโนทัศน์ของ วัยรุ่น และรูปแบบเฉพาะของสถานการณ์ของอัตมโนทัศน์นั้นเป็นประโยชน์ในการประเมินแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลกรรมนักจิตวิทยาประจำโรงเรียนสามารถนำผลที่ได้นี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อยืนยันต่อนักการศึกษาและโค้ชในโปรแกรมการพัฒนาซึ่งจะสามารถทำให้นักเรียนสัมฤทธิ์ผลในระดับที่ดีที่สุด หรือในชั้นเรียน หรือสนามแข่งขัน

ฮิคคีย์ (Hickey, 1992) ได้ทำการศึกษาบทบาทของแรงจูงใจในความสัมพันธ์ระหว่างความสัมฤทธิ์ด้านกีฬาและด้านการเรียนของนักเรียนโรงเรียนไฮสกูลซึ่งเป็นนักเรียนหญิงและเป็นนักกีฬา ผลการศึกษาพบว่า การเข้าร่วมกีฬาและความสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กันทางบวก ความสัมฤทธิ์ทางกีฬาและความสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ความสัมฤทธิ์ทางกีฬาสัมพันธ์ทางบวกต่อแรงจูงใจด้านกีฬาและแรงจูงใจทางการเรียน

คาวาโน (Kawano, 1992) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบวัฒนธรรมที่ต่างกันตามการรับรู้ความสำเร็จและความล้มเหลวในกีฬาและสนามกีฬาระหว่างนักศึกษาระดับวิทยาลัยชาวญี่ปุ่นและชาวอเมริกัน โดยทำการเปรียบเทียบการรับรู้ความสำเร็จและความล้มเหลวที่มีต่อ แรงจูงใจใฝ่

สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าวและเพื่อประเมินความแตกต่างของเพศภายในวัฒนธรรมเดียวกันและต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างของเพศภายในแต่ละวัฒนธรรมและความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการรับรู้ก่อนและหลังของความสำเร็จและความล้มเหลวในกีฬา และบริบทของโรงเรียนนั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดู การให้การศึกษา และพื้นฐานด้านวัฒนธรรม

ดูด้า และนิโคลส์ (Duda and Nichols, 1992) ได้ทำการวิจัยเรื่องมิติของแรงจูงใจในการเรียนและกีฬาของนักเรียนไฮสกูล 207 คน พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับสาเหตุของการประสบความสำเร็จในโรงเรียนและกีฬานั้นสัมพันธ์ในเหตุผลนิยมที่มีต่อเป้าหมายส่วนตัวสำหรับนักเรียน ความพึงพอใจและความเบื่อหน่ายในชั้นเรียนได้รับการทำนายเบื้องต้นโดยการมุ่งที่เป้าหมายส่วนตัวในด้านกีฬา ความพึงพอใจและความเบื่อหน่ายเกี่ยวข้องโดยตรงกับการรับรู้ความสามารถ

ไจแอนนินี (Giannini, 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสอบสวนทางทฤษฎีของรูปแบบแรงจูงใจในนักกีฬา (ไฮสกูล, การมุ่งสู่เป้าหมาย) เพื่อทดสอบรูปแบบแรงจูงใจในกลุ่มนักกีฬาโรงเรียนไฮสกูลที่กำหนดฐานการทำนายในทฤษฎีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของนิโคลส์ (Nicholls'1984) สิ่งที่ชี้เฉพาะลงไปเป็นการทำนายว่า การแบ่งชั้นนักกีฬาเป็นการพาดพิงบุคคลและการรับรู้ความสามารถในระดับต่ำ จะแสดงให้เห็นถึงรูปแบบแรงจูงใจทางลบที่เป็นคุณลักษณะโดยความพยายามต่ำ ความมุ่งมั่นและความสามารถในการแข่งขัน ดังนั้น การศึกษาจึงพยายามจำลองข้อค้นพบในวรรณคดีจิตวิทยาการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่าการพาดพิงบุคคล และการรับรู้ความสามารถในระดับต่ำจะทำให้การตอบสนองไม่เป็นประโยชน์ต่อความยากลำบากและการทำนายทางทฤษฎีของแบบทดสอบในด้านความพยายาม, ความสามารถและความสนใจภายใน ซึ่งไม่ได้รับความใส่ใจในวรรณคดีทางกีฬา ผู้เข้ารับการทดสอบเป็นชาย 436 คน นักบาสเกตบอลโรงเรียนไฮสกูล ผู้ที่ตอบแบบสอบถามเพื่อประเมินภูมิลำเนา, ผู้เล่น, ความสนใจภายใน ความสามารถตามการรับรู้และการมุ่งสู่เป้าหมายทันทีทันใดก่อนหรือหลังช่วงกลางฤดูการฝึกซ้อมภายในเวลา 14 วัน ตามด้วยการประเมินผลครั้งนี้ ได้ประเมินผู้เล่นในด้านความพยายาม, ความมุ่งมั่น และความสามารถที่แสดงในการฝึกซ้อมและเกมทั้งในและนอกเวลา ผลปรากฏว่าไม่สนับสนุน ปฏิสัมพันธ์การทำนายระหว่างความสามารถตามการรับรู้และการมุ่งสู่เป้าหมาย แต่ผลชี้ให้เห็นว่า ความสามารถตามการรับรู้มีผลนัยสำคัญในด้านความพยายาม, ความมุ่งมั่น และความสามารถในการฝึกซ้อมและการจัดเกมส์ การมุ่งสู่เป้าหมายของผู้เล่นก็เช่นเดียวกับเป้าหมายสถานการณ์ที่เน้นโดยโค้ชที่ไม่มีผลคงที่ใด ๆ ต่อพฤติกรรมผลสัมฤทธิ์ที่ได้รับการประเมิน หัวข้อที่อภิปรายประกอบด้วยการอธิบายสำหรับผลคงที่ของความสามารถตามการรับรู้ การขาดข้อค้นพบที่มุ่งสู่เป้าหมายและ ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต